MĂRTURISIRILE CREŞTINILOR LA 10 MAI 2015

Mă numesc **Băjan Gheorghe Pantelimon,** am 37 de ani, stătător al sfintei mânăstiri de Nou Ierusalim, sunt creștin ortodox și fiu al celei mai mari lucrări de mântuire a omenirii, coborâte pe pământul românesc, și chiar aici la Pucioasa în anul 1955, când Iisus Hristos Și-a pregătit un vas ales în persoana sfintei mare proorocițe Virginia prin care a grăit vreme de 25 de ani, după care Și-a continuat firul prin sora sfintei Virginia, Maria, iar odată cu ridicarea sfântului locaș de Nou Ierusalim Domnul grăiește de deasupra acestui așezământ și Își continuă lucrarea cea minunată de redresare și regenerare a omenirii spre calea de început a raiului, unde este viață fără de moarte, unde Dumnezeu vorbea omului.

Am avut parte de la părinți, bunici și străbunici de o învățătură sfântă, mergând cu ei la sfânta biserică duminică de duminică și în toate sărbătorile, spovedindu-mă și împărtășindu-mă în toate posturile de peste an. Când am ajuns la vârsta înțelegerii mi-am dat seama de unde vine această putere de împlinire a credinței creștin ortodoxe în familia mea. Aceasta era rodul acestei mari lucrări dumnezeiești a lui Iisus Hristos prin sfânta și marea proorociță Virginia, străbunicii mei cunoscând această lucrare prin anii 1956-1957, iar bunicul meu în 1959.

Am avut marele privilegiu de a fi purtat pe brațe spre apele botezului chiar de sfânta și marea proorociță Virginia, ea fiindu-mi nașă de botez. Acest lucru nu mă face decât să-mi statornicesc mai bine credința, nădejdea și dragostea, cu care mă simt mult dator.

Bunicul meu, păstorul Daniel, cum i se adresa Domnul în cuvântul coborât din cer, prin însăși viața și credința lui statornică și puternică mi-a înrădăcinat în suflet o credință tare pentru această lucrare de cuvânt, și nu numai mie, ci la toți frații mei după trup, căci chiar dacă ei nu împlinesc prin trăirea lor cerințele de azi ale Domnului, credința că această lucrare este dumnezeiască este vie, și în sufletul lor. Pot să spun despre bunicul, adică păstorul Daniel, și să fac o comparație a credinței lui, asemănând-o cu credința lui Avraam. Adevărul și continuitatea acestei mărețe lucrări dumnezeiești până în prezent și viitor ne-a confirmat-o și întărit-o el și ne-o întărește și mai mult acum, de când a plecat la cele veșnice, la toți câți l-am cunoscut.

Mă învăluie o credință tare și o dragoste mare față de marea bunătate a lui Dumnezeu, pe care o revarsă peste noi, dragoste care mi s-a întărit și mi s-a așezat și mai mult de când am venit în obștea mânăstirii de Nou Ierusalim, luând parte la toate activitățile acestei lucrări dumnezeiești, ajutând cu duhul, cu sufletul și cu trupul.

„Iată ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună!”. Această mare binecuvântare, pe care a rostit-o Dumnezeu cu câteva mii de ani în urmă prin gura proorocului David, face ca lepădarea de sine, fără de care nu ne putem mântui, să fie mai de folos în mijlocul fraților. De această binecuvântare m-am învrednicit și eu, și Îi mulțumesc Domnului și apoi fraților mei creștini.

Această măreață lucrare de întoarcere a omului în stare de Eden, care nu îndeamnă decât spre cele veșnice și nepieritoare, care continuă din anul 1955 și până azi, cred și mărturisesc cu toată puterea că este lucrarea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Amin.

*

Ioniţă Silvania Minodora, din Valea Voievozilor, Dâmboviţa şi am 40 de ani. M-am născut când Domnul împlinea douăzeci de ani de când a coborât darul Său peste mama Verginica, timp în care s-au alăturat multe suflete dornice de a fi după adevăr creştini ortodocşi, cale care duce la mântuirea sufletului. Prin răspândirea mesajelor coborâte din cer prin mama Verginica, din creştin în creştin la apropiaţi, apoi prin sate, aşa au aflat şi bunicii mei. Încă de la început s-au alăturat şi bunicii împreună cu părinţii mei, când încă părinţii nu erau căsătoriţi, şi s-au alăturat ţinând pasul cu cerinţele Domnului. Părinţii s-au căsătorit, iar mama Verginica a fost naşa care i-a cununat, şi apoi ne-a botezat, pe mine şi pe fraţii mei, dându-ne nume de la Domnul. Am început să cresc, să înţeleg unele lucruri, să iau seama în jur şi să simt bucurie în mediul creştin, în care am fost crescută. Îmi amintesc când eram mică ziua când mama ne-a pregătit şi ne-a spus: *„Mergem la naşa; să staţi cuminţi lângă mine!”*.

Din cauza opresiunilor comuniste se ajungea cu greu la mama Verginica. Era mereu trădată. Dureros! Trădarea de cele mai multe ori se făcea de cei apropiaţi, care voiau după un timp să ia calea lumii largi, iar mama Verginica era mereu urmărită, persecutată, ameninţată. Pe drum până la Pucioasa cântam cântări bisericeşti: *„Sfinte Dum-*

nezeule”, „Cuvine-se cu adevărat”, şi apoi o luam de la capăt, pentru ca Dumnezeu să fie cu noi să ne acopere de urmăritori. Camera mamei Verginica era pentru noi ca o sfântă biserică. Am ajuns, am făcut trei metanii în faţa icoanelor, am sărutat icoana Maicii Domnului şi a sfântului Nicolae şi o sfântă cruce cu Domnul pe ea, apoi am sărutat mâna mamei Verginica. Ea s-a întors cu faţa spre mine şi m-a privit lung. Atunci am văzut că avea un ochi acoperit de albeaţă şi am simţit milă şi duioşie faţă de năşica mea. Am simţit-o tristă. În mintea mea de copil era că o doare ochişorul. Am cerut mamei să mergem afară şi am întrebat-o nerăbdătoare ce are năşica la ochişor? O doare? *„Nu o doare”*, a fost răspunsul mamei. *„Ochişorul l-a dat Domnului, şi prin el vede pe Domnul, iar Domnul Se uită la noi prin el”.*

În casa mamei Verginica mergeam mai des apoi. Se adunau creştinii, citeau din sfânta Scriptură și din mesajele din cer, citeau rugăciuni: cele şapte laude, acatiste, paraclise, psaltire, apoi cântau cântece de slavă lui Dumnezeu. Mama Verginica îi povăţuia spre mai multă dragoste de Dumnezeu pe cei veniți, mai multă lepădare de cele trecătoare. Unii creştini plecau cum au venit, nu puneau peste ei nimic, pentru că nu aveau în ei gândul mântuirii.

La înmormântarea mamei Verginica aveam cinci ani şi jumătate. Am dus o coroană de flori împreună cu Cecilia, nepoata mamei Verginica, de aceeaşi vârstă cu mine. Era frig, și îmi înghețase mâna pe coroană, degetul mare nu-l mai simțeam. Tot drumul am simţit o mireasmă puternică de flori. Acasă am spus mamei, iar ea mi-a spus: *„În plină iarnă când totul e îngheţat, nu are cum să mai aibă putere atât de mare florile de la coroana pe care ai dus-o tu. Mireasma pe care ai simţit-o vine de la partea nevăzută, care a venit s-o întâmpine şi s-o ducă pe naşa în slava nevăzutelor, că ea a fost un vas plăcut lui Dumnezeu”.* Aşa a fost. Mai târziu a spus Domnul că au venit îngeraşii s-o conducă la cer şi au împodobit rochiţa Verginicăi, punându-i fiecare o floare.

De ce era tristă și îndurerată mama Verginica, mi-am dat seama doar atunci când am văzut cât de greu este să stai între Dumnezeu şi om, atunci când știi cum trebuie să fie omul în faţa lui Dumnezeu, iar omul mereu se alege pe sine, vrând mereu ca Dumnezeu să-l iubească aşa cum este. Chiar nefăcând mai nimic din voia lui Dumnezeu, omul crede că face mult şi că Dumnezeu îl iubeşte, dar Dumnezeu suferă de la fiecare şi lucrează la facerea omului prin prooroci, prin semne, iar dacă nu se poate, atunci când Domnul nu vrea pieirea omului, apelează la durere peste om, suferinţă în trup. Aşa şi eu, de câte ori fac o boacănă spun în gând: *„mamă Verginica, te-am făcut să te ruşinezi cu mine în cer şi pe pământ, te rog să mă ierţi şi să mă ajuți să fiu a ta până la sfârşit”*, şi inima mea se întăreşte mai mult în a face voia lui Dumnezeu.

Au urmat cei zece ani prin Lelica Maria, sora mamei Verginica. Aceşti ani au fost de pregătire a poporului pentru o treaptă mai înaltă a trăirii de creştin. Creştinii se adunau la praznicele sfinţilor, care se ţineau în casele lor. Coborârea cuvântului se întâmpla mai mult noaptea, când creştinii adunaţi la praznic ascultau până aproape de mijitul zorilor poveţele care veneau prin cuvânt, şi care erau însoţite de mireasmă cerească. Unele mesaje erau pregătitoare, de renunţare la rău, la pofte, de a întări dragostea de cele nepieritoare. Aceşti ani au fost numiţi de Domnul *„punte de trecere”*. A fost nevoie de acest timp pentru a se naşte din nou un popor, care să trăiască într-un gând şi în aceeaşi inimă, unit cu Domnul, un popor care să fie cărămidă vie la cetatea cea nouă de Nou Ierusalim, începătură nouă.

Alte mesaje de la Domnul spuneau despre apropiatul viitor al României. Atunci când nimeni nu credea că mai e de aşteptat ceva pentru o schimbare în România Domnul spunea: *„Fiilor, fiilor, strigătul Meu va ieşi la suprafaţă, va fi auzit de toată România, veţi vedea cu ochii că-şi face loc să iasă la lumină. Iese Dumnezeu să lucreze lucrarea Sa. O, cât v-am condus neştiuţi de nimeni!”* (7/30 ianuarie 1989). Sau *„vine peste România ceva. Fiţi precauţi că nu pentru voi dau dureri”* (9/22 aprilie 1989). S-au făcut multe alte profeţii. Unele s-au împlinit, iar altele urmează să se împlinească atunci când va fi vremea.

Toate acestea şi multe alte stări duhovniceşti mi-au întărit dorul şi dragostea de Dumnezeu, dorinţa de a sta cu Dumnezeu şi de a rămâne pe această cale. După revoluţia din 1989, Domnul cu poporul cel mai împlinitor a ridicat mănăstirea Noului Ierusalim şi a aşezat preoţie nouă, prin care Domnul a ieşit la lumină cu lucrul Său cel înnoit.

La ridicarea mănăstirii a lucrat şi tatăl meu, Valerică. Venea seara acasă şi ne povestea cât de minunat lucrează Dumnezeu, pentru că fiecare zi era însoțită de mult cuvânt ceresc, care-i călăuzea cele ce aveau de făcut, de la cel mai mic lucru, până la lucruri mari și cu greu de împlinit la vremea aceea. Au urmat apoi încercări, presiuni din partea mai-marilor bisericii (B.O.R.), din partea autorităților, defăimări din partea creștinilor răzvrătiți și a lumii, dar la Dumnezeu totul era cu putință, se lucra cu tărie multă, și chiar minunile lucrau acolo unde omul nu mai putea. Multe lucruri minunate care erau întrezărite de străbuni prin darul proorociei, acum au început să se arate la vedere. Aceste împliniri ne-au aprins dorul și dragostea, ne-au deschis ochii să vedem această măreție a lui Dumnezeu și să urmăm această viață nouă.

Eram cu toată familia gata pentru a face orice pentru slava lui Dumnezeu, care ieșea la iveală ca o poveste frumoasă. Această poveste cerească, tatăl meu dorea s-o îmbrățișeze cât mai mulți din creștinii care au ales să se întoarcă la starea lumească, lovind aceștia în urmă pentru a putea acoperi căderea lor în fața lumii. Așa a luat el legătura cu mai mulți creștini răzvrătiți, călcând cuvântul Domnului, care spunea mereu să nu stăm în sfat cu cei

răzvrătiți, să nu ne oprim în ceata lor, că ei ne murdăresc urechea și ne fac asemenea lor. Așa tata a devenit împărțit cu inima, credincioșia lui a devenit din ce în ce mai puțină. Și cum Dumnezeu probează credincioșia omului prin semenul său, tatălui meu i se părea că toate sunt dinadins făcute asupra lui, iar în loc de smerenie, cum ne-au lăsat predanii prin viețile lor sfinții părinți ai bisericii noastre ortodoxe, el a îmbrățișat răceala, orgoliul, răutatea. Crezând că este nedreptățit, a întors spatele lui Dumnezeu. Tata a devenit ceea ce nu-mi imaginam, un împotrivitor care caută să tragă pe mulți acum de pe această cale, lovind în lucrul Domnului, care merge înainte, uitând că noi ca oameni nu trebuie să ne amestecăm în lucrul Domnului oricât de drepți și de deștepți ne-am crede, căci ne va durea amarnic atunci când vom vedea cu cine am luptat.

Am ales să rămân cu inima durută lângă Domnul. N-am putut să cred că după așa unitate între noi, se poate face apoi o așa întorsătură a lucrurilor. Am plecat la viața de obște, gândindu-mă că pentru mine nu este altă cale, din pricina amprentei lui Dumnezeu pe inima mea din frumoasele trăiri cerești pe care le-am petrecut atâția ani.

Nu este om care să fi luptat cu Dumnezeu, și pe care Domnul să nu-l biruiască, cum spune Scriptura: *«Cine este cel care pune pronia sub obroc prin cuvinte fără înțelepciune?»* (Iov, cap. 38/2). *«Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu va răspunde ceva? Poți tu cu adevărat să găsești cusur judecății Mele? Și Mă vei osândi pe Mine ca să-ți faci dreptate? Este brațul tău ca brațul lui Dumnezeu? Și glasul tău este, oare, tunet, precum este glasul Lui?»* (spicuiri Iov, cap. 40). Nu putem noi, oameni mărginiți, să punem stavilă râului lui Dumnezeu, care este din veac proorocit să fie la sfârșit de timp pe pământ. *«Și mi-a arătat apoi râul și apa vieții, limpede cum e cristalul, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului...».*

Multe din mesajele Domnului sunt spre întâmpinarea și ridicarea celor căzuți. Domnul, ca un Părinte ceresc Care are atâția fii, și împlinitori și neîmplinitori, arată răul, cauza și efectul, cum și binele, și îl îndeamnă pe om spre pocăință, lăsând ca fiecare să vină cu inima înfrântă și să spună: *„Am greșit, Doamne, Ție și lucrării Tale!”.*

Nu poate nimeni să spună după adevăr că acest râu de cuvânt aparține omului, ci numai din răutate, ca să-și acopere statul său în necredință. În acest râu de cuvânt sunt despecetluite multe din tainele Sfintei Scripturi, și care nu s-au suit la mintea omului. Dacă pătrundem în adânc acest râu de cuvânt vedem adâncimea și înălțimea, măreția și slava, tăria și ascuțimea, pacea și iubirea, durerea și mângâierea, lucrarea și împlinirea lui Dumnezeu peste toată făptura. Mai precis: frământare de facere din nou a omului, și a toate cele căzute de la locul lor, până și a cetei de îngeri căzuți prin neascultarea omului cel întâi zidit.

Acum coborârile de cuvânt vin cu putere multă: mesaje pentru înnoirea omului; de renunţare la cel mai fin simţământ al inimii, care duce la păcat; pregătirea pentru un veac nou, pentru o stare îngerească; o vreme când omul trebuie să se întoarcă acasă, în starea de Eden, să se hrănească cu hrană vie, hrană curată, să îmbrace îmbrăcăminte ca străbunii care-și acopereau goliciunea, o vreme în care să se desăvârşească Apocalipsa, cer nou şi pământ nou, cetate de nou Ierusalim, iar Dumnezeu să fie în mijlocul cetăţii călăuzindu-l pe om. Şi toate acestea scrise se întâmplă azi, când se împlinesc şaizeci de ani de coborâre de cuvânt; azi, după ce atâţia ani comunismul a căutat să şteargă numele lui Dumnezeu din mintea şi din inima omului; azi, când după atâţia ani democraţia a învăţat pe om să-şi fie propriul dumnezeu, azi, când fiecare are direcția sa și nu există nici o unitate între oameni. Singurul liant al unității, singura liniște a sufletului prin atâta vacarm al lumii de azi, este Dumnezeu Cuvântul.

Aşa-ntr-o liniște şi-un har Tu ai să vii Iisuse iar,
Când nimeni nu s-o aştepta, atunci va fi venirea Ta.

O, Doamne-acum Te rog să-mi ţii fiinţa cu vegherea-încinsă,
Ca-n orice strajă-ar fi să vii, să-mi afli candela aprinsă.
Amin.

*

Mă numesc **Chivu Emanuel,** provin din Proviţa de Jos, judeţul Prahova, am 38 de ani. Am mers la biserică de mic copil, căci aşa au obişnuit părinţii. Nu înţelegeam de unde ştiu părinţii mei atâtea despre împlinirea vieţii de creştin, lucruri pe care eu le vedeam la ei: rugăciune, post, ţinerea cu stricteţe a zilelor de sărbătoare şi a duminicii, aşa cum cei ce merg la biserică nu împlinesc toţi. Am înţeles aceasta abia în 1991 când tatăl meu mi-a povestit mai cu amănuntul despre taina cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa, taină începută în satul Maluri în anul 1955 prin fecioara Virginia. Abia după 1989, când se putea vorbi fără teamă de a fi urmăriţi cum au fost până atunci, părinţii mei şi alţi creştini de la Proviţa mi-au mărturisit ceea ce ei cunoscuseră şi trăiseră, unii din ei aproape chiar de la începutul coborârii cuvântului în anul 1955. Atunci am aflat de fecioara Verginica, de sora ei, Maria, pe care şi eu am cunoscută în anul 1988 în casa creştinilor din Proviţa.

În anul 1994 am venit prima dată la Pucioasa şi am văzut adunat la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului poporul care credea în Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce mi-a întărit credinţa că în cuvânt este Dumnezeu, a fost faptul că am văzut mulţi tineri, şi fete şi băieţi, care doreau să trăiască o viaţă curată, după cuvântul Domnului. Eram

la şcolă, la liceu, şi nu vedeam pe nicăieri ca tinerii să se ajute unii pe alţii pentru această stare de sfântă feciorie.

În anul 1995 mănăstirea Noului Ierusalim a editat prima carte, pecetluind 40 de ani de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu în România. Astfel am putut afla şi mai întreg cursul istoriei tainei cuvântului lui Dumnezeu, şi am ales să trăiesc viaţa după învăţătura cărţii Domnului.

Ceea ce Dumnezeu profeţise prin cuvânt de-a lungul anilor, acum devenea faptă împlinită. A spus Domnul despre căderea comunismului, despre cuvântul Lui, că va fi ştiut de toţi şi că se va face carte, şi aşa a fost. A spus Domnul încă din anul 1966: *«Împleteşte cununa frate cu frate şi nu te supune morţii, nu te pierde vremii acesteia, că vine ce n-ai văzut de când te-ai născut, vine facerea pământului şi a raiului şi a Noului Ierusalim, adică sunt făcute, dar nu sunt încă pe pământ. Veniţi-vă în fire, că nu e nimeni pe lume să oprească lucrul de la Mine, dar vine Domnul pe altă parte şi tipăreşte o altă carte şi nu eşti lipsit de fericire».*

După zidirea mănăstirii Noului Ierusalim a spus Domnul că în jurul acestei mănăstiri va zidi un şirag de mărgăritare. Acum, după douăzeci şi ceva de ani, când acest cuvânt s-a făcut faptă, aceste mărgăritare sunt cuvânt împlinit, împodobind frumos meleagurile din jurul mănăstirii. Enumăr câteva dintre ele: Căsuţa din deal, Casa întâlnirii, Grădina întâlnirii, Foişorul întâlnirii, Cortul alb, sub care Domnul Se întâlneşte în cuvânt la sărbători cu creştinii.

Acum această taină a cuvântului lui Dumnezeu în România are atâtea mărturii şi mărturisitori, când Dumnezeu-Cuvântul a împlinit 60 de ani de istorie pe vatra neamului român, şi aş aduce aminte aici pentru toţi cei care s-ar grăbi să-şi spună părerea asupra acestei taine, aş aminti din Sfânta Scriptură cuvântul spus de fariseul Gamaliel în sinedriul iudeilor despre lucrarea apostolilor după Cincizecime: *«Feriţi-vă de oamenii aceştia şi lăsaţi-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu nu veţi putea să-i nimiciţi, ca nu cumva să vă aflaţi şi luptători împotriva lui Dumnezeu».* Şi iată, Domnul nu poate fi oprit din cuvânt.

Doresc ca Domnul să pătrundă în suflete şi să ajute pe mulţi să înţeleagă ceea ce nu pot înţelege acum.

*

Mă numesc **Ivan Mitrodora**, sunt din Bucureşti, am 39 de ani. Părinţii mei sunt martori ai acestei lucrări dumnezeieşti începută în anul 1955. Verginica, trâmbiţa aleasă de Dumnezeu pentru vestirea cuvântului lui Dumnezeu peste pământ, a fost o fiinţă simplă cu o fire blândă, cu o nobleţe sufletească aparte. Creştini veniţi din multe regiuni ale ţării se adunau în taină pentru a lua parte la coborârea cuvântului, când mama Gigi, cum îi spuneau creştinii, adormea, iar Domnul grăia cuvântul Său prin glasul ei. Trecând prin multe strâmtorări în vremea cea roşie, lucrarea Domnului a mers cu greu înainte, pentru că erau urmăriţi de securitate creştinii. De multe ori a poposit Domnul cu lucrarea Sa şi la noi acasă, la Bucureşti, căci mama Gigi ne era naşă de botez, mie şi fraţilor mei, şi se mai acoperea cumva adunarea creştinilor, socotindu-se ca în familie strângerea lor.

Tatăl meu ne povestea un vis zguduitor ca să ne întărească în adevărul acestei lucrări. Domnul este tot o slavă între cele ce se văd şi cele ce nu se văd când vine cu cuvântul Său. *Ca prin minune perdeaua lumii văzute s-a dat la o parte şi s-a lăsat descoperită slava Noului Ierusalim, o cetate măreaţă, înveşmântată în lumină, cu porţi de aur, cu străzi strălucitoare, cu cântări îngereşti. Lumea nu avea cum să intre acolo, ci numai cei pregătiţi cu hăinuţa cea nouă. De undeva din faţă un glas de copil striga:* „Hai, tăticule, hai, că se închid porţile!” *şi el mergea încet înainte. Din urmă se auzeau glasurile celor cu care a lucrat la serviciu:* „Nea Ivane, ai ştiut de această taină măreaţă şi nu ne-ai spus şi nouă!” *şi aruncau cu pietre în urma lui; iar porţile se închideau una câte una.*

Dorul lui Dumnezeu pentru o viaţă nouă, cu adevărat creştinească, încununa fiecare coborâre a cuvântului, prin care Domnul, pe de o parte se apleca la nivelul de înţelegere al creştinului, dar pe de altă parte învăţătura duhovnicească se făcea ca un munte înalt, pe ale cărui culmi strălucea sfinţenia, trecerea din trup în duh.

După ce sfânta Virginia a fost luată de Domnul la cer, lucrarea se continuă prin sora ei, mama Lelica. A fost o perioadă de zece ani de răscruce pentru creştini pentru a se alege nu pentru o viaţă vremelnică, ci pentru lumină, pentru care Domnul atât de mult a stăruit cu cuvântul Său. Mila s-a sădit în sufletul meu ca să îmbrăţişez mai mult pe Dumnezeu cu viaţa mea, căci luând parte la coborârea Domnului prin mama Lelica vedeam atât lacrima Domnului pentru creştinii care n-au stat cu credincioşie şi cu iubire statornică numai pentru El, cât şi mângâierea pentru cei ce pot să-şi lase părinţi şi fraţi pentru a fi alături de crucea Domnului cea grea de acum, la sfârşit de timp.

Un alt punct de mers înainte pe acest munte de taină a fost marcat de Dumnezeu prin împlinirea cuvântului de a se zidi mănăstirea Noului Ierusalim, în timp de trei luni, în anul 1991. La poartă stă de strajă hrisovul care arăta cum trebuie să fie vieţuirea celor ce vor să facă parte din această cetate: sfinţenia trupului, hrană curată, port creştinesc. După o perioadă de patruzeci de ani de la începutul acestei lucrări apare prima carte, care cuprinde în ea cuvintele Domnului, adunate de la creştinii care le-au scris şi le-au păstrat cu multă credincioşie până la zi. Mulţi chemaţi, puţini se aleg pentru a continua pe mai departe cu aşa viaţă cu urcuş, căci neîmplinirile vieţii creştine i-au făcut pe unii să se retragă, pe alţii să vândă sau să trădeze pe ceilalţi fraţi, aşa cum am văzut că s-a petrecut.

Slava Noului Ierusalim a ieşit la lumină, căci peste tot pământul s-a vestit cuvântul Domnului, prin ziare, televizor, expoziţii, acţiuni profetice. Am luat parte la mai multe ocazii de vestire spre oameni a cuvântului lui Dumnezeu, prin sărbători creştineşti, organizate pentru a le deschide oamenilor o cale spre cer, o viaţă detaşată de cotidianul lumii. Din loc în loc s-au făcut obşti pentru a putea creştinii adunaţi să poată împlini mai desăvârşit cuvântul Lui de a se ieşi din lume, de a avea mâini curate, pentru a putea să fie de folos mai adevărat cu viaţa şi cu trăirea cea lăuntrică. În 1996, alături de sora mea Minodora am intrat în viaţa de obşte, unde am căutat să adâncesc în mine dorul şi ascultarea de Dumnezeu. Cuvântul Domnului a lucrat minunat peste sufletul meu cum ploaia cade peste ogor şi face să răsară din el sămânţa cea bună care a fost pusă la încolţit, aşa s-a înfiripat în mine căutarea după cele din cer şi dăruirea.

Peste încă zece ani, anul 2006, îşi face apariţia la tipar o a doua carte, când se împlineau cincizeci de ani de coborâre a cuvântului. O adevărată operă a Duhului Sfânt, plină de cuvinte de învăţătură, de mustrare a greşelilor, de proorocie privind România, neamul acesta ales încă de la început pentru a avea loc pe vatra lui coborârea cuvântului Domnului, sau cuvinte adresate bisericii române, sau celor din fruntea ţării, şi către fiecare suflet care ştie sau nu de prezenţa lui Dumnezeu tot timpul între cer și pământ. Acum, când se împlinesc şaizeci de ani de cuvânt, o altă carte se va deschide, o adevărată comoară de suflet, o mână întinsă peste marea lumii de azi.

Urmez cu credincioşie această şcoală a Duhului Sfânt, în care avem tot timpul de învăţat, de curăţat, de albit la fiinţa noastră. Într-un cuvânt al Domnului, la sărbătoarea sfintei Parascheva din anul 2012, Dumnezeu Tatăl rostește acest cuvânt: *«Când omul se va schimba în umilinţă ca şi Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărţit de Noi, şi Ne va vedea, și va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost și sunt și vor fi, și care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump».* Amin.

Această măreață lucrare de mântuire a neamului omenesc, în care suntem cuprinși, poartă greutatea atâtor lovituri și piedici, care au dat să-i slăbească mersul înainte. Durerea despărțirilor de cei cu care am ținut pasul mult timp, fiind ei cu viața mărturisitori ai lui Dumnezeu, a fost purtată de toți cei rămași în staul, căci unii frați s-au tras în lături din pricina nemulțumirii, a orgoliului, a neîmplinirilor la zi a cuvântului ce ne creștea trăirea duhovnicească, și s-au făcut ei defăimători, împotrivitori. Lucrarea lor dezbinatoare a dat să clatine pe tot poporul, să-i strice credința și viața cea curată, spre care Domnul ne-a călăuzit. Aceștia au murdărit cu cuvinte dușmănoase fața acestei lucrări în fața lumii prin intermediul internetului, dar credința și iubirea de Dumnezeu, care arde în inima fiecărui creștin alăturat acestei lucrări, nu s-au putut stinge, iar Dumnezeu este slavă și lumină și adevăr pe acest pământ românesc, și în marea Lui bunătate îi așteaptă și îi cheamă pe toți spre pocăință.

*

Mă numesc **Valentin Grigore**, locuiesc în orașul Târgoviște, sunt de meserie lucrător de tineret și formator în educația non-formală, iar ca activitate complementară președinte al unei societăți de astronomie. Provin din familie de creștini ortodocși. Am cunoscut de la părinți lucrarea de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu prin sfânta Virginia, vasul ales de Dumnezeu pentru a vorbi cu oamenii în aceste timpuri supuse unor schimbări profunde la nivel global, multe dintre ele menite a-l îndepărta pe om de Dumnezeu. Am cunoscut și lucrarea continuată prin sora sfintei Virginia după mutarea ei la cer, precum și ceea ce a urmat după anul 1992.

Vârsta adolescenței și a tinereții mi-am petrecut-o în directă legătură cu această lucrare. Am cunoscut-o personal pe sfânta Virginia și am fost martor de câteva ori la lucrarea prin care Dumnezeu a vorbit cu creștinii prin această ființă blândă, dar profund îndurerată, atât din punct de vedere a suferinței trupești, pe care a avut-o accentuată și din cauza prigoanelor suferite în închisoare de la exponenții aparatului represiv comunist, cât și o suferință sufletească legată de neîmplinirile poporului creștin. Sfânta Virginia era o ființă cu suflet mare, curată, așa cum sunt românii simpli de la țară, care trăiesc în permanentă comuniune cu Dumnezeu, nu doar în zile de duminică sau sărbători importante. Bunătatea și graiul ei blând, pe mine m-au copleșit, dar am rămas marcat și de atitudinea ei fermă atunci când era vorba de respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

În anii mei de școală am avut un accident nefericit, foarte grav. Mi-am rupt mâna dreaptă, iar situația a fost de așa natură încât după o îndelungată suferință în spitalul din Târgoviște, apoi la cel din Pucioasa, a existat pericolul real de a-mi pierde mâna din cauza unei infecții puternice ajunsă aproape la os. În una din seri, când ajunsesem într-o situație extrem de complicată, m-a vizitat la spital sfânta Virginia, care a căutat să-mi aline suferința. M-a uns cu mir sfințit atât pe mână cât și pe frunte și mi-a spus că mă voi face bine și că pe fruntea mea a văzut o cruce luminoasă după ce m-a uns cu mir. Acest cuvânt s-a împlinit a doua zi, când doctorii au fost mirați că peste noapte infecția s-a localizat și am putut fi operat.

Îmi afirm cu toată puterea credința neclintită în această lucrare cerească și Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit-o. Sunt foarte multe profeții făcute de Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt, atât în perioada de dinainte de 1989, cât și după aceea, care pot confirma că s-au împlinit, iar altele urmează a se împlini la timpul lor. Consider că noi românii, și oamenii în general, nu trebuie să ne temem să credem că Dumnezeu lucrează în acest chip minunat în zilele noastre, ci să ne temem de necredință.

Mă numesc **Negoescu Ionuț Adrian,** am 39 de ani și sunt dâmbovițean. Am aflat de această lucrare de coborâre a acestui cuvânt ceresc la sărbătoarea Bobotezei din 1997. Atunci am ascultat pentru prima oară citirea cuvântului sărbătorii și am auzit primele cântece creștine. Noi, generația tânără de atunci, nu mai cunoșteam autenticul românesc, fiind influențați de muzica occidentală. Primul cântec *„Deșteaptă-te, creștine!”*, mi-a deschis inima spre a cunoște și eu voia lui Dumnezeu, cum se spunea în cântec: *„...Lăsați-vă de jocuri, de chef, de lăutari!...”*, ca și apostolul care spune primilor convertiți: să se ferească de idoli, de animale sugrumate și desfrânare. Acest început de împliniri puse în lucru te obligau sau să mergi mai departe, împlinind apoi roadele Duhului, sau să renunți. Oricare dintre creștini simt aceste lupte și totul se rezolvă prin înmulțirea iubirii noastre de Dumnezeu, cât reușim de mult să lepădăm sinele.

Am văzut poporul Domnului în ziua de Florii 1997 la dezlegarea blestemului pus de sfântul Nifon peste cetatea Târgoviștei, la poarta Bucureștilor când cuvântul Domnului a triumfat peste oraș rostind împăcarea cea de după 490 de ani. Aflând atunci multe de la creștinii vârstnici, precum și de la cei tineri, cum eram și eu ca la 20 de ani, mă întăream în convingerea schimbării vieții mele, ceea ce a și urmat apoi.

Dacă mulți te-au cunoscut prieten cu lumea, tot atât de mulți te vor prigoni când te-ai împrietenit cu Dumnezeu. Cu toții am lăsat în urmă multe și le-am luat pe cele ce are Dumnezeu de adus la vedere pe pământ din planurile Sale de Nou Ierusalim, unde am putut fi și eu prezent pentru multele lucrări ale așezământului nou și care azi stau ca mărturie a multor profeții din vorbirea Domnului de prin anii vechi, ceea ce era greu și de auzit pe timpul comunismului, cum ar fi: *„...Această lucrare va fi dată la televizor...”*. La televizor erau pe atunci doar două ore, și nimănui nu-i venea să creadă așa ceva. Greu de crezut, că fiind multe ale Domnului de făcut mulți din creștini nu puteau lua și ei parte la ele, deoarece nu au dat atenție multă la cele ce Domnul a oprit, cum ar fi: mâncatul de carne. Amestecul prea mult cu lumea la serviciu i-a lăsat pe mulți cu gust amar, iar noi, cei ce am luat jugul cel ușor al Domnului, aproape că *„nu ne-am udat nici pe picioare”* fiindcă eram ocrotiți și binecuvântați la toate câte s-au înfăptuit. La o strigare prin cetăți a sfintei Virginia spunea Domnul despre venirea celor din Sodoma și Gomora la această lucrare, cum Duhul Domnului a spus prin prooroci: *„M-am lăsat găsit de un popor ce nu întreba de Mine”*.

Dureros să vezi mulți fii din această lucrare plecând în Sodoma, și venind să ajute pe Domnul cei din Gomora patimilor, așa cum și în inima mea s-a descoperit o cale dulce a împărăției cerurilor, ceea ce aș dori la mulți să li se întâmple, dar totul numai în chipul inimii curate și neispititoare.

Ne bucurăm că lucrarea coborârii de cuvânt a lui Dumnezeu merge spre țelul ei, iar noi să punem umărul, căci Domnul a făcut chemarea fiecăruia dintre noi. Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

*

Mă numesc **Torcică Steliana,** născută în comuna Moroieni, sunt călugăriță, am 63 de ani. Am primit educaţia şi învăţătura creştină de la bunica şi părinţii mei, fiind creştini ataşaţi cu tot sufletul de biserică, de poruncile dumnezeieşti şi de această coborâre dumnezeiască, despre care vreau să mărturisesc.

În casa noastră se vorbea adesea despre o fecioară cu numele Verginica din satul Maluri, de lângă Pucioasa, prin gura căreia vorbeşte Domnul. Aveam 14 ani când am păşit spre Maluri cu creştini care luaseră parte la această coborâre. Această fiinţă era plăcută, blândă, dulce la cuvânt şi miloasă ca şi Domnul. Lângă ea te simţeai în siguranţă, sub o protecţie divină, de care nu te-ai mai fi despărţit. Am luat parte la multe coborâri ale cuvântului lui Dumnezeu, prin care Domnul ne învăţa cum să stăm în biserică, să nu ieşim afară în timpul Sfintei Liturghii, să fim cu luare aminte la toată slujba dumnezeiască, să luăm anafură şi să avem grijă să nu dăm pe jos că este mare păcat, şi câte poveţe şi lucruri ne spunea! Am luat parte la una din coborârile dumnezeieşti unde Domnul spunea că a sosit vremea să nu mai căutăm însurat şi măritat, şi mulţi tineri şi tinere să meargă la călugărie. Am fost şi eu numită, şi în anul 1971 am păşit în Mănăstirea Nămăieşti în ziua sfinţilor împăraţi Constantin şi Elena, pe care Domnul mi i-a dat ca ocrotitori ai vieţii mele. Această proorocie s-a împlinit, că începând din anul 1970 multe fete şi feciori din poporul hrănit cu cuvântul Domnului au îmbrăţişat viaţa monahală. De ziua Măicuţei Domnului tot în acelaşi an a venit la mănăstire şi Mariana Costache, acum maica Varvara, şi Domnul a spus că noi vom fi surori de cruce şi nu ne vom mai despărţi. Pot spune că s-a împlinit cuvântul Domnului întocmai, că după atâţia ani şi încercări fel de fel, tot împreună suntem, din mila Lui cea mare.

Vreau să amintesc cum Domnul ne-a strâns și a spus în cuvânt că mănăstirea Nămăieşti va ajunge peşteră de tâlhari, şi ne întrebam cum va fi aceasta. Și așa a fost, că în mănăstire a pătruns lume de tot felul, şi maicile au început încetul cu încetul să guste din plăcerile lumeşti, uitând de votul călugăresc. A mai spus Domnul tot la Nămăieşti despre o măicuţă, Olimpiada, că moartă va ieşi pe poarta mănăstirii, dar nu vie. Mulţi creştini s-au smintit şi au spus că a minţit Domnul. Această măicuţă a plecat spre lume şi s-a măritat, deci pentru Domnul ea murise duhovniceşte cu sufletul, iar nu cu trupul aşa cum mulţi aşteptau.

Dar câte şi câte împliniri văzute şi nevăzute s-au adeverit, că n-ar încăpea să le scrii pe toate. În tot timpul Domnul ne-a purtat de grijă prin cuvânt şi ne spunea să nu mâncăm din prinoasele puse la slujire, că sunt făcute

farmece pentru noi de o măicuţă, Cornelia, căreia îi părea rău că maica stareţă, Onufria, avea atâtea fete la stăreţie.

Ne-a mai spus Domnul prin cuvânt despre o femeie credincioasă care venise la Mănăstire să stea mai mult pentru slujbe şi chiar să ajute la treburi. Stătea cu noi la masă, în aceeaşi cameră, la slujbă şi peste tot. Acea femeie era bărbat şi era informator, trimis să vadă şi să spună tot. El a plecat şi a dat mărturie frumoasă, spunând că nimic rău nu a văzut la noi, nimic în afară de biserică, ascultare, post şi rugăciune. De asemenea ne-a dezvăluit Domnul că la receptorul telefonului avem pus microfon care înregistra tot ce vorbeam.

În 1985 am plecat la Dragoslavele, reşedinţă patriarhală, la cererea patriarhului Iustin. Am stat până în 1996 cu maica Varvara pe vremea patriarhului Teoctist, când ne-au fost încercate credinţa şi statornicia, fiind puse să ne lepădăm de Cuvântul lui Dumnezeu şi de tot şi toţi de la Pucioasa. Primiseră reclamaţii de la anumiţi preoţi că noi facem parte dintr-o sectă periculoasă şi suntem ca o molimă, de la care mulţi se molipsesc. Nu ştiu nici astăzi cât am fost ascultate cu tot ce am spus, pentru că sentinţa a fost rostită: *„Imediat să părăsiţi locul şi să vă duceţi la ăia să aibă grijă de voi!”.* După multe ameninţări şi vorbe urâte am plecat cu nădejdea în Dumnezeu că El ne-a călăuzit şi ne va călăuzi paşii şi viaţa şi toată fiinţa noastră, stând la pieptul Lui milos.

Am încercat în mărturisirea mea să desluşim taina acestei coborâri, că suntem creştini ortodocşi, şi nicidecum sectă. Am mărturisit despre viaţa mamei noastre Verginica, pentru că aşa o numeam noi, despre tot ce a suferit de la lume, de la securitate, în închisori de nenumărate ori. Acest izvor de cuvânt este adevărat, şi Dumnezeu coboară cuvântul Său pe vatra românească, care va dăinui pe veci de veci, după cum Domnul anunţă în cuvântul Său. Amin.

*

Slavă Ţie, Doamne, că minunate sunt lucrările Tale pe pământul alegerii Tale!

Simt datoria de a mărturisi faţă de Dumnezeu şi de fraţii cu care împreună locuiesc, și față de tot neamul omenesc de pe pământ și din cer, că din mila lui Dumnezeu cunosc acest izvor de cuvânt al Său peste pământ încă înainte de a mă naşte, fiindcă se hrăneau cu el părinţii mei, dar n-am fost forțat să aleg, dându-mi libertatea de a alege viitorul meu pe mai departe, fie de partea lui Dumnezeu şi a bucuriei Lui cu cei care vor sta lângă El şi vor asculta de cuvântul Său până la capăt, fie de partea lumii şi a celor ce vor veni peste ea ca răsplată a neascultării ei de Dumnezeu.

Copil fiind, ascultam cu mult nesaţ mărturisirile creştinilor bătrâni din această lucrare petrecută lângă sfânta Virginia. Împliniri şi făgăduinţe ale Domnului, transmise lor prin sfânta Virginia, chiar şi suferinţele şi bucuriile ei petrecute împreună cu Domnul pe această cale, îmi umpleau inimioara de dor şi de milă de Dumnezeu, că mult suferă El în oameni şi între oameni pe pământ! Crescând mare şi mergând printre oameni am văzut cât este omul de slab faţă de păcat, şi mi se umplea inima atunci de jale pentru ei, făcându-mă mai responsabil faţă de Dumnezeu şi de cuvântul Său, care ne ţinea de mânuţă dojenindu-ne de fiecare dată când aveam câte o abatere sau neascultare faţă de cuvântul Său. Văzând Dumnezeu că inima mea îşi strânge dorinţe de care Lui nu-I plăceau, iar mie îmi dăunau, a făcut milă cu mine şi m-a alăturat lângă cei cu care El Se sprijină acum pe pământ cu lucrul Său pentru înnoirea omului şi a toată facerea Sa, lucrând de pe pământul pe care El l-a ales pentru împlinirea făgăduinţelor rostite încă de la facerea lumii şi până în zilele noastre. **Groşescu Mihail,** Pucioasa, jud. Dâmboviţa și am 30 de ani.

*

Am cunoscut această lucrare la vârsta de 8 ani prin unchiul meu, care a venit la tatăl meu şi l-a rugat să se ducă cu el la Micşuneşti că acolo a venit o fecioară cu care vorbeşte Dumnezeu. Tatăl meu nu a crezut, nu-şi putea închipui cum poate vorbi Dumnezeu cu nişte păcătoşi. După ceva timp sora Verginica a venit la unchiul meu acasă şi ne-a chemat şi pe noi. Ajunşi acolo i-am găsit la masă. S-a bucurat mult când ne-a văzut. În timp ce vorbea cu noi a adormit şi deodată auzim: *«Pace vouă, copilaşii Mei!».* Toţi au încremenit de spaimă. Era ceva cutremurător. Şi Domnul a continuat: *«Să fiţi cuminţi! Eu, Domnul Iisus Hristos, am coborât prin acest vas neputincios»* (nu de mult timp ea venise din închisoare). În timp ce vorbea Domnul prin Verginica ea transpira şi toată transpiraţia era înmiresmată, mirosea cum miros toate florile la un loc. Această mireasmă rămânea trei, patru zile în casă. Ricuţa, o soră creştină care o însoţea, avea grijă să-i şteargă transpiraţia cu batista. Când s-a trezit toţi plângeam, iar ea a întrebat pe Ricuţa de ce plângem, şi i-a spus că a vorbit Domnul cu noi, căci ea nu ştia. Îi mângâia pe toţi şi se mira. Pe urmă ne-a povestit cum au chinuit-o în închisoare. Când vorbea Domnul cu ea în închisoare i-au dat să bea sticlă pisată, i-au băgat spurcăciune în gură, în ideea să nu mai vorbească. Unui paznic i s-a făcut milă de ea şi a spălat-o, dar l-au văzut şi l-au omorât.

Plângea şi ne spunea cum au bătut-o în tren, au dat-o jos cu forţa şi i-au rupt dinţii din gură. Eram la Bucureşti şi a venit la mine, că devenisem rude de gradul 1. Eu nu puteam călători pentru că eram urmărită de securitate. Era foarte bolnavă, tot corpul era zdrobit. Când se cobora cuvântul zicea Domnul: *«Treziţi vasul că o arde Duhul cu puterea Lui».*

Domnul ne spunea să fim atenţi la intrare şi la ieşire că suntem urmăriţi. Ne spunea cum sunt îmbrăcaţi

urmăritorii, cu pardesiu bej, cu pălărie şi mapă în mână. Ducându-mă la pâine am văzut o persoană îmbrăcată aşa cum ni s-a spus; s-a oprit, m-a privit şi a plecat mai departe, iar după ce ne-am îndepărtat unul de celălalt mi-am întors privirea, şi el la fel. Deci eram urmărită. Când s-a coborât cuvântul, Domnul a spus că am fost urmărită.

Multe ne-a învăţat şi ne-a spus Domnul.

Domnul m-a vindecat de o boală grea. Cum aş putea să nu cred? Amin. **Ivan Maria** din Snagov, jud. Ilfov.

*

Ceea ce am văzut şi ştiu, aceea mărturisesc şi scriu: M-am născut şi am crescut în spiritul creştin ortodox, din părinţi care au cunoscut această lucrare dumnezeiască şi vasele prin care Dumnezeu S-a slăvit. Precum un ghiocel străbate gerul şi gheaţa pentru a ieşi la lumină şi îşi arată frumuseţea sa, aşa s-a ivit în vreme de strâmtorare şi prigoană atee lucrarea celei de-a şasea trâmbiţe apocaliptice prin sfânta Virginia.

Aveam nouă ani, când în casa unui creştin din sat am văzut-o pe sfânta Virginia, chip şi icoană a celei ce a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, şi care vorbea cu creştinii, dându-le poveţe sfinte şi mângâindu-i pe cei mici plină de bunătate, blândeţe şi smerenie sfântă. După anul 1980, anul mutării sfintei Virginia la Domnul am cunoscut şi pe mama Lelica, cum îi spuneau creştinii sorei sfintei Virginia, prin care Dumnezeu a continuat lucrarea Sa la fel de plină de bunătate şi blândeţe în cuvânt, vas prin care Dumnezeu lucra şi transmitea binecuvântare, învăţătură sau mustrare pentru creştini şi pentru ţară.

Dumnezeu, Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, lucra şi Se identifica pe Sine, împreună cu Maica Domnului şi sfinţii cerului. Se începea vorbirea Domnului cu *„Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi!”* de trei ori. Erau şi multe profeţii. În timpul lucrării cuvântului era cântată România, coroana română și se cânta: *„O, Doamne Sfinte, Ceresc Părinte, susține cu a Ta mână, coroana română!”*. S-a împlinit, că regele Mihai avea să vină în țară, chiar dacă nu pe un tron pământesc. Se profețea căderea regimului comunist, a fiarei roșii. Erau îndemnuri pentru a urma calea bisericii și viața sfântă cu toată trăirea ei creștină. Era vreme grea, cu prigoane din partea autorităților, și vânzare din partea celor fricoși și slabi în credință. Ceea ce Dumnezeu zidea și lucra cu trudă, se ridicau iude sau trădători și dărâmau truda și osteneala lucrului Domnului. Atmosfera de catacombă era la fiecare pas, uneori creștinii așteptau vorbirea Domnului de la 9-12 noaptea până la 5 dimineaţa. Se lucra mult duhovnicește, se cântau cântări şi se slăvea numele Domnului, chiar dacă era strâmtorare de multe ori şi în inimi. Frica de Dumnezeu însă a biruit frica de oameni. După anul 1990 avea să se mai împlinească o profeţie: în mijlocul României, la Pucioasa se ridica cetatea Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu, Muntele Domnului, care se înalţă şi se slăveşte prin lumina cuvântului lui Dumnezeu, care, iată, lucrează de peste șaizeci de ani pe această vatră plină de istorie şi jertfă sfântă. Domnul Însuşi trâmbiţează şi intră în cetate cu sfinţii Săi *„călare pe cai albi”* şi Se vesteşte pe Sine cu putere multă, şi numele Lui este *Cuvântul lui Dumnezeu.* Aşa cred eu, **Nicolae Gheorghe**, comuna Căprioru, jud. Dâmbovița, vârsta 45 de ani.

*

Mă numesc **Gabriela Drăghici** și sunt din Pietrari, Dâmbovița. Părinții mei au fost buni creștini și au făcut parte din gruparea Oastea Domnului. Din copilărie mergeam în fiecare duminică la biserică cu părinții și frații mei. Astfel pot să spun că de mică m-am apropiat de Domnul și L-am purtat în suflet mereu. Tot în acea vreme tatăl meu a cunoscut coborârea Domnului prin fecioara Verginica și mergea de multe ori împreună cu mătușile mele sau alți creștini în diferite locuri de întâlnire, însă cu multă atenție, căci erau urmăriți de securitate.

Eu l-am cunoscut mai întâi pe nenea Mișu (Dănciucă Gheorghe) care era păstor pentru creştini şi venea adeseori la noi în casă și ne citea din Cuvântul Domnului coborât în acea perioadă. Îl ascultam ore în șir cu sufletul tremurând, căci Domnul ne dezvăluia o altă viață, viața în Hristos. Atunci am învățat rânduielile vieții de creștin cu privire la rugăciune, post, statornicie, port creștinesc.

Mai târziu am cunoscut-o și pe fecioara Verginica și am luat parte la o coborâre a Domnului prin ea. Mi-a rămas în suflet marea ei blândețe și bunătate. Atunci am fost întrebată pentru întâia oară dacă eu cred că acest Cuvânt este de la Dumnezeu. Am răspuns afirmativ cu toată convingerea, căci așa am simțit.

Aveam 14 ani. Au urmat apoi anii de școală, serviciu în mijlocul lumii, departe de casă, perioadă în care am împlinit cât am putut, mai mult în taină, fiind căsătorită și având și un copil. În această perioadă am fost prezentă în casa părinților mei la câteva coborâri de Cuvânt prin mama Lelica, sora sfintei Verginica. Din acestea îmi amintesc cum Maica Domnului spunea să ne luptăm, ca nici un sufletel care a fost mângâiat de Domnul să nu intre la judecată, și Îl ruga pe Domnul ca omul să primească suferințe în trup aici pe pământ pentru păcatele lui, ca sufletul să-i fie salvat.

După anii ’90 și după ce s-a construit mănăstirea Noul Ierusalim am început să mă apropii tot mai mult cu viața de creștinii cei noi ai acestei taine și să împlinesc cerințele acestei vieți. Fiind totuși departe ne întâlneam mai rar, și astfel aveam multe nelămuriri cu privire la noul mod de viață. Mult m-am bucurat când în vara anului 1995,

venind la părinți am găsit prima carte editată de mănăstirea Noul Ierusalim *„Cuvântul lui Dumnezeu”* în România. Timp de 2 ani am citit-o de mai multe ori și pot să spun că mi-a schimbat complet modul de gândire și viața.

Prin acest râu de Cuvânt Domnul vine și ne desluşeşte toată Scriptura, începând de la Creație și până la venirea Sa pe nori în chip văzut. El ne descoperă taine neștiute de îngeri și de sfinți, și mai ales legate de România, că strălucirea care o așteaptă pe ea a fost proorocită în toate timpurile de toți proorocii. România, spune Domnul, este Canaanul în care va trăi și va intra tot neamul cel ales al Noului Ierusalim și care va triumfa peste toate popoarele. Cel mai important pentru noi este faptul că Domnul ne învață pas cu pas cu multă iubire sfințenia vieții şi a hranei, a faptei și a trăirii sfinte ca la început *„când cerul şi pământul lucrau împreună învăluind în legea sfinţeniei făptura cea dintâi”.*

Încet, încet am revenit acasă lângă tatăl meu și mi-am așezat viața după aceste proaspete învățături. Mai târziu s-au apropiat și frații mei cu mare convingere că aici este Lucrarea lui Dumnezeu şi cuvântul Său.

Aș dori să spun o întâmplare petrecută în familia mea. Fiica mea, fiind într-o vizită la bunicii din partea tatălui a avut o discuție în contradictoriu cu privire la această Lucrare de Cuvânt, despre care bunicul, bazându-se pe spusele preoților din acea zonă, a afirmat că nu îl va convinge ea că aici este Dumnezeu. După câțiva ani bunicul a murit. La scurtă vreme acesta a venit în vis la fiica mea și i-a povestit cât a fost de chinuit în iad datorită necredinței pe care a avut-o în legătură cu această lucrare de cuvânt din cer și că *„toți cei care nu cred în acest Cuvânt şi în cei de la mănăstirea Noul Ierusalim ajung pe talpa iadului”*.

Timpul curge, și odată cu el și Cuvântul lui Dumnezeu se așterne tainic peste lume. Se împlinesc 60 de ani de când Dumnezeu vorbește cu omul, chemându-l să se întoarcă Acasă.

Noi am rămas aici cu viața și statornicia și dorim să rămânem până la capăt.

*

Mă numesc **Ursu Valentina Veronica,** am 50 de ani. M-am născut dintr-o familie creștină, care a cunoscut-o pe sfânta Virginia și care a auzit cuvântul Domnului transmis prin ea. Unele din mărturisirile părinților mei îmi sunt încă vii în amintire, cum ar fi cea a mamei mele, care-mi spunea că încă din anul 1957 asculta cuvântul Domnului și se ducea pe ascuns la întâlnirile cu creștinii. Îndemnat de fratele lui mai mare, tata a transportat creștinii cu căruța în mai multe localități unde Domnul avea lucrare. Ajutându-i pe aceștia, s-a apropiat cu sufletul de ei și și-a dorit și el o familie creștină.

Îmi amintesc că la o coborâre de cuvânt al Domnului în casă la noi, părinții mei au vrut să pregătească pentru masă carne de porumbel. Între timp Domnul a intervenit în cuvânt și a spus că e păcat să mâncăm carne de porumbel. De atunci noi n-am mai mâncat așa ceva. Tata mi-a mai spus că sfânta Virginia era des urmărită și controlată de securitate, iar la unul din controale alături de mai mulți creștini a fost găsit și el în casa ei. A fost dus la beciul securității din Târgoviște, a fost anchetat și amenințat o noapte întreagă ca să spună ce a auzit de la Verginica, iar el a păstrat taina cuvântului și se prefăcea că nu știe să răspundă la întrebările lor.

Odată am fost cu părinții mei la unul din mai multele spitale în care a fost internată forțat sfânta Virginia și nu ne-a dat voie să vorbim cu ea. Am privit-o cu durere printre gratii.

Mama citea din viețile sfinților și din Sfânta Scriptură și îmi spunea că la sfârșitul lumii se va coborî Noul Ierusalim din cer pe pământ cum spune la Apocalipsă, iar eu am fost marcată de această profeție și așteptam împlinirea ei. Am fost alături de Domnul și de cuvântul Lui prin sfânta Virginia, și apoi prin sora ei, mama Lelica, până la vârsta adolescenței când, influențată de școală și de duhul lumii, am slăbit viața cu Dumnezeu și m-am distanțat de lucrarea și de poporul Lui. Totuși, la un moment dat am vrut să merg la mănăstire, căci de mică îmi doream să fiu măicuță, dar m-am răzgândit, fiindcă nu am găsit ce căutam.

Plecând pe drumul meu, asemenea multor copii din poporul Domnului am ales lumea, păstrând în adâncul sufletului meu teama că nu e bine ce fac. Cunoscând atâtea învățături de la Domnul și din Sfânta Scriptură, conștiința mă mustra și trăiam cu nădejdea că într-o zi îmi voi schimba viața, deși atunci nu aveam putere s-o fac. Cu toate acestea în tot timpul am simțit ocrotirea Domnului, Care m-a ferit de multe rele.

Îmi dădea târcoale teama că vine sfârșitul lumii și că Domnul urma să coboare Noul Ierusalim din cer pe pământ, iar eu eram departe de poporul Lui. Multe nopți la rând am visat că se arăta pe cer o cruce mare, luminoasă și că pe ea era scris cu litere de foc: *„sfârșitul lumii”*. După câțiva ani am aflat de la părinții mei că la Pucioasa se zidește biserica Noului Ierusalim după simbolul din Apocalipsă. De când am aflat n-am mai avut liniște până n-am ajuns acolo. În anul 1995 am ajuns la poarta mănăstirii, unde m-am întâlnit cu creștinii și am vorbit cu ei despre viața de nou Ierusalim. Am fost impresionată și am văzut că Domnul cere o schimbare radicală, mai mult decât știam eu. Dumnezeu Își pregătea astfel un popor curat, aparte. Văzându-i pe unii din vechii creștini mi-am amintit de sfânta Virginia, *„mama Gigi”* cum îi spuneam noi când eram copii, căci se simțea în vorba ei multă bunătate, blândețe și iubire și-ți mergeau la suflet cuvintele ei, Îl simțeai pe Dumnezeu. Același lucru l-am simțit și la urmașii ei, rămurelele prin care Domnul Și-a continuat lucrarea.

A venit sfârşitul lumii, sfârşitul lumii din viaţa mea, fiindcă m-am hotărât să mă întorc definitiv la Domnul.

De-a lungul anilor am văzut împlinirea multor profeţii ale Domnului, cum ar fi şi construirea *„şiragului de mărgăritare”* la care din mila Domnului am participat şi eu şi am văzut cu ochii mei cum în lucrul nostru se împlineau cuvintele Psalmului 70, care spun: *„Intra-voi întru puterea Domnului”*. În lucrul nostru de zi cu zi se vede deslușit lucrarea lui Dumnezeu cu omul și împlinirea Scripturii: *„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El Se va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei”*.

*

Mă numesc **Macovei Georgeta,** din localitatea Liteni, jud. Suceava şi locuiesc împreună cu sora mea Maria şi familia ei. Din părinţi am fost călăuzită spre o viaţă creştină de preotul pr. Costache, şi apoi de pr. Ioan, care a primit darul de prooroc după un post de 40 de zile. De la ei am învăţat iubirea şi ascultarea de Dumnezeu şi am păstrat tainele credinţei strămoşeşti. Cu mulţi ani în urmă părinţii mei au fost martori la una din proorocirile pr. Ioan, care ne-a mărturisit că la rădăcina unui cireş din satul Muncel, jud. Iaşi (unde locuia el cu mai mulţi creştini), se ascunde o taină, o nouă Evanghelie, şi că în România va veni Domnul cu judecata făpturii. A mai spus că această profeţie se va împlini atunci când cireşul se va usca. O creştină care era de faţă la această proorocire s-a îndoit de spusele pr. Ioan. El i-a simţit gândurile, şi ca să-i dovedească adevărul i-a cerut să aşeze piciorul ei pe piciorul lui. Atunci femeia a auzit cântări îngereşti şi s-a înspăimântat, cerându-şi iertare pentru necredinţa ei.

De-a lungul anilor s-au uscat una câte una crengile cireşului, iar spre anii 1997-1998 au mai rămas doar două crengi verzi în cireș, iar noi eram curioși să vedem ce se va întâmpla când se va usca și ce va fi descoperit atunci.

În anul 1998 ne-am întâlnit cu fam. Marian şi Victoria Zidaru la înmormântarea tatălui ei din satul Liteni. De la ei am aflat că la Pucioasa, jud. Dâmboviţa, coboară Cuvântul lui Dumnezeu încă din anul 1955. Tot ei ne-au relatat mai multe despre istoricul acestui Râu de cuvânt, cum Dumnezeu la început S-a folosit de o fecioară (Sf. Virginia) vreme de 25 de ani, care a fost şi este trâmbiţa lui Dumnezeu, apoi prin sora ei Maria (Mama Lelica, cum a numit-o poporul). Tot la cuvântul lui Dumnezeu s-a zidit în anul 1991 Mănăstirea Noul Ierusalim, prin care Domnul Şi-a continuat lucrarea cuvântului peste cei stătători ai acestei Mănăstiri. Am primit de la Marian şi Victoria cartea *Cuvântul lui Dumnezeu*, apărută în anul 1995, când s-au împlinit 40 de ani de coborâre a Cuvântului. Am rămas profund mișcaţi sufletește şi cu multă luare aminte la tot ce se petrece în ţara noastră, România, şi am aflat în ea lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Chiar a doua zi după întâlnirea cu fam. Zidaru am primit vestea că cireşul cel cu taina s-a uscat şi a fost tăiat. Atunci am înţeles cu adevărat că s-a împlinit profeţia pr. Ioan şi că noua Evanghelie este chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a fost nevoie de alte dovezi pentru a crede în această slăvită lucrare a lui Dumnezeu în România, la Pucioasa.

Citeam cu nerăbdare să aflăm mai multe din cele ce Domnul povăţuia şi învăţa pe poporul Său. În anul 2000, de Rusalii, am venit pentru prima dată la Sărbătoarea Creştinătăţii Româneşti la Pucioasa. Am trăit clipe şi am simţit emoţii care nu se pot deslușI în cuvinte. Am simţit că Dumnezeu este cu noi, cu poporul român. De atunci am rămas ataşaţi din toată inima şi cu toată credinţa şi dragostea de această lucrare Dumnezeiască şi am dorit din tot sufletul să facem parte din poporul Domnului. Când iubeşti şi crezi, nu este greu să împlineşti ceea ce Dumnezeu aşteaptă de la tine şi de la poporul Său.

Mulţumim lui Dumnezeu că ne-a făcut parte şi chemare şi ne-a ales să-I fim alături până la venirea Lui cu toţi sfinţii Săi. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

*

Mă numesc **Popescu Florin,** am 45 de ani, și am fost miluit cu această mană cerească, Cuvântul lui Dumnezeu, în 2001. Aveam 31 de ani și familie: soția și trei copii. În timpul liber, în afara serviciului, sâmbăta și duminica eu cântam la nunți și la petreceri cu formația, câștigând un ban mai cu ușurință, că în lume nu te ajungi niciodată oricâți bani ai avea. Când am primit cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* și m-am lăsat cuprins de ea, viața a început să mi se schimbe, iar harul lui Dumnezeu m-a făcut să mă întorc la 180 de grade. Slavă Domnului că nici familia nu s-a împotrivit cu nimic schimbărilor care s-au petrecut cu noi. Am lăsat zarva lumească deoparte și am început să cântăm Domnului, Celui Care ne-a răscumpărat din gheenă, lumea cea fără de Dumnezeu. Mi-am înnoit formația cu cei din casa mea, și împreună cântăm cerului și Domnului, Măicuței Lui și-ntreg Ierusalimului Nou. Din anul 2007 ne-am mutat din Prahova în Dâmbovița, mai aproape de această lucrare dumnezeiască. Suntem nelipsiți de la sărbătorile creștinești care au loc în Grădina Întâlnirii pe colina cea din deal, grădină care face parte din așezământul Mănăstirii Noul Ierusalim.

Nimic nu e mai frumos ca și viața cu Hristos

Sub umbrela Lui cerească, limba dulce românească.

Unde crezi că mai găsești nuntă sfântă ca-n povești
Ca-n Sionul românesc, muntele dumnezeiesc?

Nu sta rece, măi române, lasă-L pe Hristos în tine
Deschide-ți inima, frate, când Domnul la ușă-ți bate.

*

Mă numesc **Elena Sârbu**, sunt din Proviţa, jud Prahova. Am cunoscut-o pe sfânta Virginia în anul 1955, după postul sf. Paşti. Era foarte slăbită, dar împărțea numai blândeţe şi bunătate. La 10 ani, cât aveam atunci, inima mea s-a lipit de această făptură dumnezeiască ca de mama mea, şi de atunci i-am spus mămica Verginica. Când adormea, Domnul revărsa prin gura ei cuvântul Său dumnezeiesc care îmi aprindea inima de dor şi încredere. Nu mai ţineam seama că eram urmăriţi de securitate, că era noapte sau zi, sau că traversam păduri. Eram încredinţaţi că Domnul este cu paza peste noi, aşa cum ne spunea. Dar mulţi au trădat lucrarea Domnului, iar mămica Verginica a fost dusă prin închisori şi case de nebuni. Era aşa plăpândă că mă miram cum poate duce neputința. Când adormea nu simțea nimic, dar când se trezea o copleşeau durerile provocate de bătăile la care o supuneau securiştii şi doctorii în vremea cât Domnul vorbea prin ea cu ei. Tatăl meu a fost închis cu lotul păstorului Dănciucă Gheorghe (păstorul Daniel), iar fratele meu a murit în închisoare tot pentru credință. Prin sfânta Virginia, telefonul Domnului, cum o mai numea Domnul, am aflat de chinurile fratelui meu din timpul detenţiei. Chiar fratele meu ne-a spus prin firul coborârii Domnului cum a fost bătut peste gură cu bocancii până i-au rupt gura şi dinţii, cum tot trupul i se umpluse de o eczemă pe care o avea încă de acasă, şi cum după 4 ani de închisoare din cei 8 cât primise şi-a dat sufletul în mâinile Domnului. Aşa ne-a descoperit Domnul ceea ce n-am putut afla de la cei ce l-au închis. Când mămica mea era pe patul de moarte a făcut Domnul coborâre de cuvânt la noi. Aşa am aflat că fratele meu, Ionel, i-a adus mamei mele o coroniţă de flori din rai, spunându-i că e făcută din lacrimile ei vărsate pentru el, de când a fost închis. Când m-am măritat, Domnul mi-a spus prin gura sfintei Virginia: *«Îţi dau un păgân să Mi-l aduci creştin»*, şi cu ajutorul Domnului soţul a crezut şi crede, străduindu-ne şi astăzi să facem voia Domnului.

Mărturisesc că niciodată nu m-am îndoit de Cuvântul lui Dumnezeu prin sfânta Virginia şi *„prin rămurele”*, cum ne spunea demult Domnul aici, la Pucioasa, și-I mulţumesc Bunului Dumnezeu că Și-a făcut milă cu noi şi ne-a cules dintre oameni să-L cunoaştem şi să-I mărturisim lucrarea de mântuire a neamului omenesc.

Nu mi-ar ajunge sute de pagini să scriu la câte minuni am fost martoră, câte cuvinte şi taine ni s-au descoperit şi câte am învăţat, pentru că în casa noastră s-au făcut multe coborâri de cuvânt prin sfânta Virginia. Multe cuvinte s-au împlinit, altele urmează să se împlinească, dar de om depinde, să-şi schimbe viaţa. Domnul plânge şi azi şi aşteaptă ca omul să-I aline durerea. Cine citeşte Cuvântul cu inima curată nu are cum să nu-i ia foc inima de iubire şi dor dumnezeiesc. Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Amin.

*

Am simţit nevoia să-mi alătur mărturisirea mea celorlalţi fraţi şi surori, nu pentru vreo minune sau vreo vedenie avută în viaţa mea, că nu am avut parte de aşa ceva, ci pentru că Dumnezeu trebuie mărturisit şi binecuvântat de toată făptura, şi mai ales de cei ce stau în curţile Lui, aşa cum spune Domnul prin gura proorocului David: *„Cei ce staţi în curţile Domnului, lăudaţi pe Domnul!”*.

Cea mai mare minune petrecută în viaţa mea este aceea de a fi cunoscut această lucrare de salvare a omului. Povestea de iubire dintre Dumnezeu şi mine, căci El m-a iubit mai înainte de a-L cunoaşte şi de a-L iubi eu, începe mai conştient şi mai aprins într-o seară de iarnă, când mama ne-a strâns, pe mine şi pe sora mea, să ne spună ceva măreț. Era vorba despre o fericire a ei, pe care nu o mai putea ascunde de noi, aceea că Dumnezeu vorbeşte în România pe limba poporului român. Şi nu era vorba de câteva fraze sau paragrafe, ci de un întreg râu de cuvânt coborât din cer, din Dumnezeu. Am crezut din primele clipe, fără să-mi pun vreo întrebare ispititoare. Mare mi-a fost uimirea când, citind din această bogăţie de învăţătură mântuitoare, am aflat că Dumnezeu plânge. Plânge în cer împreună cu îngerii şi sfinţii după omul pe care l-a pierdut încă de acum 7500 de ani, şi pe care vrea să-l întoarcă la starea de rai, din care a căzut. De atunci inima mea s-a aprins de un foc dureros şi n-am putut să mai uit vreodată ce am aflat în acea seară.

Cu timpul am început să înţeleg că întoarcerea omului la starea de rai, pe care a pierdut-o prin neascultare de Dumnezeu, se face în chip adevărat şi practic, prin renunţarea la plăcerile şi obiceiurile rele care-l fac pe om să se despartă de Dumnezeu pentru ele. Aceasta cade destul de direct pentru omul de pe pământ obişnuit cu confortul acestei lumi, dar Dumnezeu nu doreşte privarea omului de bucurii şi de fericire, ci, din contra, îi doreşte o fericire durabilă, veşnică alături de El, căci numai lângă El este adevărata fericire.

După o perioadă de aşezare sufletească şi trupească în poveţele şi chiar poruncile date de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt, am aflat de sărbătorile creştineşti organizate în grădinile mănăstirii Noului Ierusalim de

la Pucioasa. Aici am văzut împlinirea a ceea ce aflasem în cuvântul lui Dumnezeu, modelul de viaţă edenică în ceea ce priveşte portul, hrana, comportamentul, şi nu în ultimul rând puritatea simţurilor, care este temelia aşezământului şi stării de nou Ierusaalim. M-am găsit fără să-mi dau seama în faţa unei dorinţe aprinse, aceea de a face parte din poporul strâns de Dumnezeu în jurul acestui aşezământ pentru a-L ajuta la împlinirea planului de mântuire al omenirii, de la începutul şi până la sfârşitul făpturii, dorinţă care era contrară cu planurile pe care mi le făcusem pentru o carieră în arhitectură. Însă Dumnezeu ştie mai bine ce-i este omului de folos şi îi îndreaptă simţirea şi paşii acolo unde poate fi cel mai folositor şi pentru el, şi pentru cei din jur, numai să se lase omul moale în mâna Lui, şi prin urmare aceasta s-a împlinit.

În ce priveşte misiunea acestei lucrări cred şi mărturisesc că aceasta este a doua venire a Domnului la sfârşit de timp pentru pregătirea omului întru întâmpinarea cea mare, unirea cerului cu pământul. O durere mare care naște mirare este aceea că în această vorbire a Domnului cu omul se arată nesfârşita smerenie a Lui, prin care El cere ajutor omului pentru împlinirea planurilor cele de la sfârşit de timp, El, Stăpânul cerului şi al pământului. La început omul a fost făcut din pământ şi a fost uşor de lucrat, dar acum, la sfârşit de timp, omul trebuie făcut din om, iar aceasta este cutremurător de greu, datorită învârtoşării omului. Domnul aceasta face: frământă prin cuvânt fiinţa omului pentru a-l aduce la potenţialul dumnezeiesc pe care l-a avut la început, dar pe care nu l-a pierdut, ci l-a acoperit cu nepăsare şi răceală. Adevărul şi scopul acestei lucrări se poate verifica prin cei ce cred şi împlinesc întocmai cerinţele Domnului, căci scris este: *„După roadele lor îi veţi cunoaşte”*.

Nimic rău, nimic mai mult, nimic nelalocul lui nu aduce această lucrare, ba, din contra, aduce o completare şi aprofundare a ceea ce au adus Domnul şi sfinţii Săi, dar pe care fiecare dintre noi le-am ignorat sau nu ne-au interesat, sau, mai rău, nu am vrut să le împlinim.

Niciodată în istoria lui Dumnezeu cu oamenii nu s-a întâmplat ca Dumnezeu să-Şi dezvăluie simţirile şi gândurile ca unor prieteni, aşa cum o face acum prin această vorbire. Aceasta ne-ar îndemna să ne deschidem şi noi inimile şi să ne apropiem mai mult de El, răspunzând bunătăţii şi milei Lui cu care ne vorbeşte. Iar faptul că Dumnezeu a ales România ca locaş al tronului slavei Sale, de unde vor lua lumină toate popoarele în vremea aceasta de întuneric, precum a rostit Domnul prin această profeţie, m-a făcut să mă întăresc în credinţa că cele ce au fost rostite se vor împlini întocmai, neţinând seama de starea de acum a ţării, pe care Domnul o tot strigă să se întoarcă cu faţa spre El, că mult s-a depărtat ea de calea pe care au umblat strămunii ei. Acum, când Dumnezeu întinde o mână de ajutor omului prin prezenţa Lui în chip tainic printre noi în cuvânt de povaţă atât de amănunţită pentru viaţa omului, să nu-L lăsăm pe Domnul să aştepte cu mâna întinsă.

Acestea le-am mărturisit eu, robul și fiul lui Dumnezeu, în numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Am 28 de ani, sunt **Muşat Andrei Marian**. Amin.

*

În încercarea mea de a găsi răspunsuri la întrebări cum ar fi: cine suntem, de unde venim și încotro mergem, am trecut prin Yoga, radiestezie, bioenergetică, și tot felul de alte curente mai mult sau mai puțin spirituale, care în cele din urmă m-au făcut să ajung la biserică și la învățătura Sfintelor Scripturi. Căutările mele nu s-au oprit, pentru că răspunsurile pe care le căpătam de la cei câțiva preoți cu care venisem în contact la întrebările pe care mi le puneam, nu mă mulțumeau.

Fiind în Austria în interes de serviciu, la sfârșitul anilor 1997, am aflat că Dumnezeu vorbește în România la Pucioasa, și am aflat aceasta de la un viitor coleg de serviciu, Ivan Viorel, care știa de ceva vreme de această lucrare de cuvânt profetic. El mi-a dat și o carte care cuprindea mesaje ale Domnului începute din 1955 și până în 1995. Scepticismul de la început s-a spulberat imediat ce am început să citesc cartea. Nu m-am îndoit nici o clipă că aceste mesaje vin chiar din cer de la Dumnezeu. Puterea cuvintelor pe care le citeam a ajuns până la inima mea, şi atunci căutarea mea a încetat. Mi-am dorit imediat să împlinesc și eu peste viața mea cele cerute de Domnul. La întoarcerea în țară, am fost la Pucioasa, unde i-am cunoscut pe cei care trăiau în așezământul mânăstirii de Nou Ierusalim. M-am lipit cu inima de acele locuri și de cei de acolo, începând să împlinesc cele pe care Domnul le cerea lor.

Cu multă bucurie am împărtăşit existenţa acestui cuvânt familiei mele, dar ei au respins totul ca fiind neadevărat. Schimbarea din temelii a vieţii nu este lucru ușor de făcut. Mai ușor este să spui că este neadevărat acest izvor, şi apoi să-ţi vezi de viaţă. Presiunile care s-au pus asupra mea din toate părţile m-au aruncat departe de cuvântul din cer, şi apoi afară din ţară pentru mai bine de 7 ani. Deşi viaţa mea acolo era îmbelşugată material, pacea interioară se ţinea departe de mine, indiferent de cât de bine o duceam. Nu mai ştiam dacă lucrarea Domnului mai merge înainte. Abia când a apărut cuvântul pe internet am reînnodat firul, care părea că se rupsese. Şi pentru că gândul meu şi inima rămăseseră la Pucioasa, am început să împlinesc cu stricteţe ceea ce mai rămăsese de împlinit: hrana, purtarea, curăţenia trupească. A durat peste doi ani până când Domnul m-a adus înapoi cu mână tare, căci eu nu conteneam să bat în uşa care se închisese odată cu prima mea depărtare de cuvânt.

Multe lucruri răutăcioase şi neadevărate s-au spus şi încă se mai spun chiar pe internet despre aceste locuri şi

despre oamenii de aici. De aici, de unde mă aflu acum, pot să spun fără rezerve că sunt neadevăruri. Eu nu văd decât un mănunchi de oameni care prin multe greutăţi şi împotriviri încearcă să ajute la înfăptuirea acestei minunate lucrări de mântuire a făpturii, pe care o lucrează Însuşi Domnul. Lăsaţi-i să lucreze şi vă va fi şi vouă bine!

Tot ceea ce am scris este ceea ce cred cu adevărat în inima mea, mărturisind cu putere că ceea ce este aici este lucrarea Domnului cea de la sfârşit de timp! Aşa să-mi ajute, Dumnezeu! **Mateescu Mihail**, inginer, 49 de ani.

*

Fac această mărturie de credinţă faţă de măreaţa milostivire a Domnului pentru mine, cel mânat ca şi samarineanca de dorul de a-L mărturisi pe Cel ce i-a spus ei toate câte făcuse. S-a lăsat descoperit şi mie, ca răspuns al unei rugăciuni personale înălţată spre El într-o clipă a vieții, când lumea începuse să mă îmbie spre cărările depărtării de Dumnezeu, și mărturisesc tresărirea pe care a avut-o sufletul meu la prima citire a Cuvântului Blândului Păstor, venit acum întru a doua Sa venire pentru a trezi inimile rătăcite acum, mai mult ca oricând de pe calea adevărului.

Recunoașterea glasului Domnului și întâlnirile mele cu cei ce au fost aleși să împlinească îndemnurile venite din cer, asemenea m-au făcut să regăsesc în poporul Cuvântului lui Dumnezeu un model autentic de trăire morală și profund creștinească, asemănătoare cu a primilor creștini, ceea ce m-a sprijinit să pot să păşesc pe drumul împlinirilor cerute de Domnul, măcar că mi se părea atunci că fiind om cu slăbiciuni nu am să pot urma poveţele Domnului, dar cu fiecare renunțare la sine, omul se curățește și cu duhul și cu trupul și Îl poate primi pe Dumnezeu, așa cum însetatul așteaptă apa.

Fiind pe deplin încredințat de adevărul coborât din cer de peste șaizeci de ani pe pământul român pentru desăvârșirea lucrării de mântuire a întregii făpturi, le spun celor care aud de glasul cuvântului lui Dumnezeu, să se cerceteze pe sine și să folosească prevederea lui Nicodim, care a ponderat împotrivirile asupra Domnului, știind bine că măcar că avem de dat răspuns pentru orice cuvânt deșert, să nu ne mai împovărăm conștiința cu împotrivire asupra Duhului Sfânt, păcat care atârnă atât de greu. O lucrare adevărată de la Dumnezeu este certificată mult mai mult prin calomniile cu care este lovită, așa cum pe parcursul istoriei biserica de catacombă a fost mereu prigonită, învinuită și împinsă spre jertfă.

Mărturisesc că fiind apropiat de poporul Noului Ierusalim, de următorii sfintei Virginia și cunoscând mai de aproape viețuirea aleasă din curțile Domnului și jertfa pentru împărțirea cuvântului lui Dumnezeu, nu e drept să socotim noi o lucrare până nu-i vedem și rodul, căci după cuvântul Scripturii nu poate pomul rău să aducă roade bune, nici pomul bun să aducă roade rele, ci fiecare dintru ale sale rodește. **Boariu George Claudiu,** am 30 de ani**.**

*

S-a întâmplat cu mine ca în pilda Sfintei Scripturi cea referitoare la slăbănogul ce aştepta vindecare de la Dumnezeu prin înger. Aproape 40 de ani am aşteptat şi eu ajutor de la om, dar nimeni nu s-a oferit să mă ia de mână şi să mă scufunde în apa vindecării, a curăţirii de păcate, a învierii. Când Bunul Dumnezeu îi întinde omului mâna ca să vină de la întuneric la lumină, îi dă Har, care cuprinde în el tot ce are Dumnezeu mai bun în cer, și nu-i cere omului decât pocăinţă, adică lepădare de tot ce are mai rău în el.

Într-o clipă a trebuit să iau hotărârea, să aleg între viaţă şi moarte, ca să nu păţesc ruşinea fecioarelor celor neînţelepte, care nu au fost primite în sala nunţii Mirelui. Am lepădat dintr-odată tutunul şi alcoolul, cafeaua şi mâncatul de carne, păcatul de orice fel, pe toate le-am extirpat din viaţa mea ca pe o tumoare canceroasă care îţi pune viaţa în pericol.

Dorul după Dumnezeu se manifesta în sufletul meu ca un foc lăuntric, ce mă făcea să-L caut cu ardoare pe Hristos Mântuitorul prin tot locul unde mi se spunea: *„Vino la noi, aici este Dumnezeu!”* dar tot acel foc mi-a dat puterea să-L implor pe Făcătorul a toate să nu mă lase, ci să mă gonească de acolo de unde El nu este întreg, trup şi cuvânt mângâietor, dătător de înviere, de naştere din nou. Aşa am părăsit pe rând, yoga, radiestezia, fiii luminii, baptiştii, penticostalii şi adventiştii, şi m-am sălăşluit cu toată fiinţa în ortodoxie, biserica cea cu numele de dreapta credinţă. Mi-am făcut rost de duhovnic prin diferite mânăstiri şi începusem să cred că stau bine cu Dumnezeu, dar planul de sus nu s-a potrivit cu cel de jos. Aşa se face că în toamna anului 1995 am primit printr-o cunoştinţă un dar de la Dumnezeu, cartea *Cuvântul lui Dumnezeu,* care m-a scos din amorţire, din starea de automulţumire în care mă afundasem. Am citit cu nesaţ ca un însetat cuvintele coborâte din cer şi tipărite în cartea ce cuprindea grăirea lui Dumnezeu cu omul în cei 40 de ani scurşi de la întâia Lui glăsuire, cea prin sfânta Virginia, trâmbiţa lui Dumnezeu, din ziua Învierii din anul 1955.

Şapte duhovnici am avut prin diferite mânăstiri şi toţi m-au lepădat ca pe un eretic atunci când le-am mărturisit credinţa mea în Cuvântul lui Dumnezeu din România, prin care se împlinesc proorociile cele de la Isaia, Daniel, David, Ioan Evanghelistul şi alţii, referitoare la cea de-a doua venire a Domnului pe pământ cu numele Său cel nou, *„Cuvântul lui Dumnezeu”* proorocit în cartea apocalipsei. Şi ca să se arate încă o dată adevărul cuprins în proverbul

românesc: *„Cine se aseamănă se adună”*, am făcut ceea ce am simţit că trebuie să fac. Am părăsit cu bună înțelegere între părți tată şi mamă, femeie şi copii, frați şi prieteni, case şi ţarini şi m-am alipit de cei care la rândul lor au făcut aşa având încredinţarea că am ales bine, fiindcă aşa ne-a povăţuit Domnul cu 2000 de ani în urmă, și fiindcă așa au făcut și ucenicii Domnului atunci.

Aşa să-i ajute Bunul Dumnezeu pe toţi cei care se hotărăsc să iasă din întuneric la lumină, căci secerătorii sunt puţini, iar secerişul este mult, şi aşteaptă să fie cules.

Tudor Mircea, din Craiova, muzician, 64 de ani.

*

Mărturisesc, cu nădejde de folos pentru cei ce vor citi aceste rânduri, felul cum am cunoscut și m-am alipit eu de lucrarea lui Dumnezeu de la Pucioasa.

În anul 1997, fiind în biserica Sfântul Nicolae-Ceaușu Radu, părintele Ștefan a pomenit în predica sa despre o lucrare dumnezeiască, mesaje primite din cer, prin care Domnul îndeamnă poporul român să-și schimbe viața, părăsind păcatul și năravurile lumești, spre a dobândi împărăția lui Dumnezeu.

Cum după o viață înglodată în păcate intrasem pe calea bisericii, am simțit dorința arzătoare de a cunoaște această lucrare, locul și oamenii care o slujesc.

Având binecuvântarea părintelui duhovnic, fiind spovedită și împărtășită, împreună cu alte două creștine am ajuns la mănăstirea de la Pucioasa în seara zilei de 27 iunie 1997 și ne-am oprit la poartă. Străjerii sfintei mănăstiri ne-au primit, ne-au făcut cunoscută rânduiala acestui loc și ne-au îngăduit să rămânem peste noapte acolo la poartă. În timpul privegherii de noapte, îngânând rugăciuni și privind pe fereastră, am văzut cerul deschizându-se ca o filă de carte și din înălțime s-a coborât fulgerător o săgeată de foc, care a pătruns prin cupola bisericii. Mi-am simțit sufletul la gât, gata să iasă. O putere covârșitoare mi-a luat graiul și m-a umplut de o teamă dureroasă, că nu eram potrivită să fiu părtașă la o asemenea minune. Am izbucnit într-un plâns nepotolit până în zori. Din noaptea aceea am simțit viața mea marcată continuu de prezența lui Dumnezeu.

Întoarsă în biserica noastră, în timpul sfintei liturghii, de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe când se cânta rugăciunea *„Tatăl nostru”*, a dispărut totul din jurul meu și m-am trezit într-o baie de lumini cerești, și pe fondul îndepărtat al cântării bisericești am auzit un glas ca de ecou, plin de o dulceață și o tristețe nespusă, care a grăit: *„Ce slabi sunteți voi la rugăciunea Tatăl nostru!”*. Am izbucnit în plâns, atrăgând atenția întregii biserici. După sfânta liturghie am fost întrebată de părintele duhovnic și de creștini ce mi s-a întâmplat. Am mărturisit atunci tuturor vederea pe care mi-a îngăduit-o Dumnezeu ca s-o fac cunoscută și celor care vor dori să-L urmeze.

Viața mea s-a așezat apoi pe un făgaș nou, cu multe greutăți și încercări în familie, la locul de muncă și în societate. Schimbarea mea ca ținută și comportament, i-a marcat pe mulți, dar nimic nu m-a oprit din drum, nici răzvrătirea și prigonirea soțului, nici vorbele rele ale familiei mele.

Am o fetiță pe calea cu Hristos, pe care am crescut-o întru frica lui Dumnezeu. Când am cunoscut lucrarea avea cam 5 anișori și obișnuiam s-o țin lângă mine la rugăciune. Într-o noapte s-a întâmplat să zăbovească la joacă, deși începusem rugăciunea. Atunci, cu mâhnire și durere am strigat la Dumnezeu: *„Fă, Doamne, să Te cunoască și ea!”*. Urmarea a fost că la scurt timp copila s-a dat jos din pat speriată și palidă și s-a ghemuit sub scaunul meu, unde a și adormit. Când am terminat rugăciunea mi-a mărturisit că a dojenit-o Domnul din icoană, spunându-i: *„Și pentru tine M-am răstignit”*.

Cu toate greutățile prin care am trecut, atât eu cât și fiica mea cea mică, nu am părăsit calea cuvântului Domnului ci, dimpotrivă, ne-am întărit și mai mult, încât am mărturisit-o și altora din jurul nostru. Întru aceasta am simțit sprijinul puternic al cerului, prin semne și minuni doveditoare. Așa, într-o zi fiica mea a observat că icoana Maicii Domnului, primită de la Noul Ierusalim, era fierbinte, mai ales în zona inimii, în așa măsură încât ea s-a fript la deget, iar rana nu s-a vindecat până la întâlnirea cu frații de la mănăstire. Mai mult decât atât, în ce mă privește am simțit și pulsul inimii Maicii Domnului din aceeași icoană. La scurt timp după aceasta, o altă minune ne-a însuflețit credința. În ziua de Bunavestire a anului 1999 icoana Sfintei Virginia a început să lăcrimeze, ceea ce a urmat apoi și la celelalte icoane, chiar și la cele din hârtie.

Mai pot spune că n-au fost puține nopțile luminate, în care zidurile camerei dispăreau, făcând loc cerului cu toată lumina și mireasma lui. Aș putea continua cu alte fapte deosebite, dar un lucru este important: n-am fost un om merituos, ba cu totul dimpotrivă. Din iadul cel mai de jos m-a scos mâna cea mântuitoare, mai întâi spre biserica din lume, și apoi mi-a deschis urcușul spre înviere, căci am crezut și cred cu tărie că prin această lucrare Domnul nostru Iisus Hristos S-a coborât cuvânt în România, grăiește românește întru a doua Lui venire, pentru mântuirea întregului neam omenesc. **Drăgoescu Elena**, București.

*

În vara anului 1989 am cunoscut o parte din creștinii Noului Ierusalim. Parcă eram într-o lume nouă, asemănătoare cu începutul creștinismului, în primele veacuri creștine. Erau bătrâni cu cinstite cărunteți, înfrumusețate cu înțelepciune duhovnicească, și care se rugau plângând, îți vorbeau plângând despre Dumnezeu, despre suflet, despre viață. Am cunoscut tineret care trăia o altfel de viață decât știam eu până atunci, o viață în care se oglindea cumințenia, cu o năzuință detașată de lumea aceasta împătimită. Dumnezeu era nelipsit de pe buzele lor, din sufletele lor, fiind prezent în viața lor de dimineața până seara, și de seara până dimineața. Se rugau, munceau, cântau nedespărțiți de Dumnezeu. Am descoperit de ce trăiau așa de frumos. Aveau în mijlocul lor râul vieții, izvorul învățăturii din cer, glasul Domnului, Care cuvânta pe pământul român încă din anul 1955.

Era ultimul an de ateism când am cunoscut glasul Domnului și spuneau creștinii acestui popor că Dumnezeu îi anunțase despre moartea lui Ceaușescu și vărsarea de sânge care avea să fie, împlinindu-se acestea după câteva luni, în decembrie 1989.

Am cunoscut-o pe sora sfintei Virginia, Maria, vasul prin care Dumnezeu Și-a continuat coborârea cuvântului până a luat ființă Mănăstirea Noului Ierusalim.

Din copilărie în familie, bunicii prin trăirea lor ne-au inspirat trăirea legilor bisericii ortodoxe într-o anumită măsură: mergerea la biserică, ținerea posturilor de peste an, spovedania și împărtășania cu Sfintele Taine. Trăirea ortodoxiei în profunzime, abia aici am început s-o înțeleg, s-o pătrund. Cea mai mare minune mi s-a părut aceasta: nașterea din nou a omului, schimbarea vieții și statornicia până la capăt, lucrare a omului lăuntric, pentru care omul trebuie să-și pună toată voința, sârguindu-se toată viața.

Cunoscând creștinii acestui popor nou și modul lor de viață, am început să-i îndrăgesc, considerându-i o familie, familia lui Hristos, din care doream să fac și eu parte. Mi-am continuat școala. Eram la liceu numai cu trupul acolo, la școală. Gândul și sufletul îmi erau însă la acel popor, pe care-l cunoscusem. O transformare se întâmplase în mine, ceva ardea în sufletul meu după Dumnezeu. Dorul de Dumnezeu se născuse în mine. Văzusem atâția tineri cum pot să ducă o viață așa de frumoasă în comuniune cu Dumnezeu, ceea ce mă umplea de râvnă, și nimic nu mi se părea greu de împlinit din cele ce ne învăța Dumnezeu. Părinții mă voiau în rândul lumii, nu înțelegeau alegerea mea. Le-am înțeles într-un fel grija părintească, însă nu mi-am putut schimba hotărârea. În anul 1998 am plecat din Ialomița la Târgoviște un grup de fete, din care făceam parte și eu, și sora mea Lavinia, atașându-ne de această comunitate, pornind împreună pe acest drum mântuitor, fără să mă mai uit înapoi.

Astăzi facem parte din obștea de surori din Târgoviște, o anexă a Mănăstirii Noul Ierusalim, trăind după învățăturile atât de înalte, mărețe și complete, pe care nu le-am întâlnit în nici o carte de învățătură creștinească.

Am crezut și cred că Dumnezeu este Cel ce grăiește și lucrează la Pucioasa, iar celor ce nu cred, și celor ce nu mai cred, le-aș spune că și om de ar fi Cel ce grăiește și lucrează aici, tot aș crede că este de la Dumnezeu acest cuvânt, pentru că sunt prea pline de Duhul Sfânt și de sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. Aici învățăm mereu, ne renaștem din propriile greșeli, lecțiile vieții înțelepțindu-ne, formându-ne pe mai departe, mergând pe urmele Mântuitorului Iisus Hristos, ale Maicii Sale, ale sfinților spre veșnicie. **Iancu Marilena**, Borănești, jud. Ialomița, am 40 de ani.

*

Mă numesc **Avram Anca Steluța,** am 22 de ani. Împreună cu mama mea am cunoscut această lucrare printr-un părinte călugăr, care slujea la o mică biserică în București.

Am crescut cu credința în această lucrare și cred în continuare cu tărie că în acest cuvânt vorbește Dumnezeu, și nu omul. Acum șapte ani, înainte de a veni în poporul Domnului, am avut un vis: Eram pe malul unei mări roșii în care înotau mulți oameni, iar eu, stând pe mal, nu aveam curajul să intru și eu în mare, iar când am ridicat privirea, în mijlocul mării stătea Domnul lângă o barcă plină cu oameni, avea brațele întinse spre mine și mi S-a adresat strigându-mă să vin spre El, iar eu am prins curaj și m-am aruncat și eu în mare alături de ceilalți oameni, iar când am ajuns la El m-a prins de mâini și m-a urcat în barcă.

Prin acest vis am înțeles că Domnul mă cheamă lângă creștini, alături de El. Eu m-am hotărât, iar El S-a îndurat de mine și m-a primit cu brațele deschise. Îi mulțumesc pentru mila Sa cea mare și mă rog Lui să ne dea statornicie până la sfârșit. Amin.

*

Mă numesc **Nicolae Sabin Pop,** născut în Cluj Napoca şi am 45 de ani.

În anul 2001 m-am alăturat cu inima şi cu trupul de poporul Domnului şi a mănăstirii Noul Ierusalim, locul coborârii cuvântului Domnului Iisus Hristos pentru pregătirea neamului omenesc întru lucrul mântuirii şi învierea morţilor.

După prima mea vizită la Pucioasa la sărbătoarea de Rusalii în anul 1999, mi-am continuat viaţa obişnuită a unui creştin care merge săptămânal la biserică, făcându-mi planuri de viitor ca orice om din lume angrenat în viaţa

socială. Dar Dumnezeu a descoperit părintelui meu duhovnic, un preot cu har şi înainte-vedere, că se apropie o zi în care va trebui să aleg între lume şi mănăstire. Cuvântul mănăstire nu avea o rezonanţă prea mare pentru mine.

La capătul unui canon de 21 de zile de post și rugăciune trasat de părintele duhovnic și cu ajutorul lui Dumnezeu am hotărât să mă rup de duhul lumii. Voia lui Dumnezeu a fost să mă deslipesc de lume și de planurile mele de viitor, trecând prin focul încercărilor cum se trece metalul prin topitoare. La mijlocul unei perioade trasate de duhovnic de șapte luni de pregătire și de curățire a duhului, a sufletului și a trupului, departe de orice trăire lumească, am primit de la Dumnezeu darul credinței în lucrarea de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa. Am primit acest dar, se pare prin duhul proorociei față către față de la un om care m-a vizitat acasă, unde am stat de vorbă duhovnicește și sufletește și care mi-a vorbit tainic din Scripturi despre drumul care mă aștepta să păşesc pe el. Din cele ce mi-a vorbit relatez câteva:

— Ești pe o listă să faci parte dintr-un grup din țara sfântă. O să-l cunoști pe PS Irineu, care are o inimă mare și caldă și că va veni vremea ca el să se întoarcă.

În acea perioadă eu nu știam nimic despre PS Irineu și nici ce înseamnă întoarcerea lui. Apoi a continuat, spunând:

— Dacă nu chiverniseşti propria ogradă, cum vei chivernisi biserica lui Hristos?

Redau mai jos câteva din cele ce musafirul îmi mai spunea:

- Acesta este ultimul tren și e păcat să-l pierzi.
- Lucruri minunate vor veni pe pământ, și ar fi bine să se bucure cât mai mulți de ele.
- O să te caut să mergem împreună să-l cunoști pe preasfințitul Irineu.
- Este important să biruiești până la capăt.

— Nu știu ce să înțeleg. Până la care capăt? Oare voi putea?

— Îți voi da putere așa cum și mie mi s-a dat putere.

Văzând șovăiala și ezitarea mea a spus:

— Crede-mă ce-ți spun, căci Îl am pe Dumnezeu în inimă. Îți voi da un semn, iar dacă nu vei înțelege vor striga și pietrele la tine.

Atunci nu am putut înțelege mai nimic. Doar am crezut, și un fior mă cuprinsese, căci știa și-mi spunea mult prea mult din cele ce aparțineau persoanei și vieții mele. Mi-a vorbit despre familie, despre duhovnicul meu, despre piedicile pe care o anume persoană ar da să mi le pună. Dacă a fost om de pe pământ sau sol din cer, Dumnezeu știe, atâta pot să spun acum.

Au trecut doi ani citind și împlinind cerințele Domnului privind hrana, portul creștinesc și curăția trupească, obligatorie pentru apropierea de Dumnezeu și apropierea lui Dumnezeu de noi. În acest timp mi-a venit în minte să mai fac o facultate că nu strică și m-am înscris la facultatea de teologie ca să-mi fie timpul ocupat și că s-ar putea să-mi fie de folos, când îmi aminteam de solul acela care multe mi-a spus, dar în ziua când trebuia să mă prezint, fiind admis, Dumenezeu m-a pescuit, deschizându-mi ușa poporului Său, iar eu am rămas la Pucioasa, la teologia cerească a învățăturii Cuvântului Său.

Prima proorocie s-a împlinit. Rând pe rând s-au împlinit și celelalte: îl cunoscusem pe PS Irineu, eram în țara sfântă, adică în grădina cuvântului lui Dumnezeu. Venisem ca un argat, iar Domnul m-a făcut econom al poporului Său, slujitor al celor mai mici ai Săi. Am credința că se vor împlini și celelalte proorocite spre desăvârșirea planului Tatălui ceresc cu țara și poporul român.

Nu doar credința prin propovăduire sau ca nădejde a celor viitoare putem să o mărturisim ca fii ai lui Dumnezeu Cuvântul, ci mai ales evidenta simțire a purtării Lui de grijă, simțirea cu inima a Domnului și a prezenței Lui în preajma noastră zi de zi, chiar și la cele mai mici activități sau situații pe care le întâlnim pe parcursul unei zile în obștea Noului Ierusalim. Eu, ca și ceilalți frați putem mărturisi multe stări, sau cuvinte pe care Domnul le-a luat în mijlocul nostru, iar la următoarea Lui grăire în cuvânt le-a reluat, dezvoltând sau tălmăcind vreun subiect duhovnicesc din sfânta Scriptură sau mustrând vreo greșeală, dovedindu-ne iar și iar permanenta Lui prezență în mijlocul nostru.

Fac această mărturisire de credință în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pentru ca și cei care vor citi Cuvântul Domnului să creadă că este coborât din cer, să Îl iubească și să-L urmeze pe Domnul Iisus Hristos, făcându-se ucenici cu credincioșie pentru a se învrednici de împărăția cerurilor. Amin.

*

Mărturisesc că sunt un mort înviat. Dumnezeu m-a adus dintr-o viață păgână la El. Lui Îi datorez totul, pentru că El a intervenit în mod miraculos în viața mea pentru a-mi arăta Calea. L-am cunoscut târziu, aveam 30 de ani. Apoi Dumnezeu a fost tot timpul lângă mine și m-a ajutat. Când am citit întâia oară din cuvântul Lui, a fost ca o regăsire, ca și ceva care-mi doream, dar nu știam.

Într-o zi m-am întâlnit cu o fostă colegă de studenție și vorbind cu ea mi-a spus că știe un părinte deosebit

(părintele Ștefan) și dacă aș vrea să merg și eu la el, și am acceptat. În seara aceea am avut un vis. O cruce pictată cu Domnul Iisus Hristos răstignit venea din cer din ce în ce mai aproape de mine, venea cu repeziciune. Mă gândeam că o să mă strivească, dar s-a oprit, și eram cu fața în dreptul picioarelor Lui și am văzut că locul era murdar, vopseaua se luase, și am zis: *„Cum să sărut aici?”* și visul s-a terminat. Am rămas cu o durere că s-a sfârșit așa, iar mai târziu m-am gândit că mizeria erau păcatele mele. Mai mare cutremur însă m-a cuprins, când dimineață, mergând la biserică, am văzut această cruce stând în pridvor exact așa cum am visat. Am căzut la picioarele ei și mi-am zis că aceasta este chemarea mea, că aici trebuia să ajung.

Mai târziu, părintele, fără să-i povestesc visul, m-a rugat să repictez această cruce, (sunt artist plastic), ceea ce am și făcut cu ajutorul Domnului. Inima mi se lipise de această mică biserică ortodoxă și numai aici îmi găseam alinarea. Într-o zi am văzut cum părintele împărțea din altar niște cărți mari albe, și creștinii le luau cu multă bucurie. Îmi doream și eu, dar nu îndrăzneam, când vine o creștină și-mi dă această carte: *Cuvântul lui Dumnezeu*. Am primit-o ca pe un dar de la El. În tot ce am citit în ea, am regăsit dorul meu după o viață curată, adevărată. Nu mi s-a părut nimic neobișnuit, pentru că prin stăruință, în post și rugăciune, eu m-am apropiat de Dumnezeu și am putut să-mi schimb viața, să scap de patimi.

În mod deosebit m-a mișcat la suflet greul Domnului, crucea Sa. Din 1955, când a început această lucrare de restaurare a omului, în vremea cea grea a comunismului, Dumnezeu a răbdat nu numai slăbiciunile oamenilor (neascultare, trădare), ci și prigoană. El a răbdat, S-a umilit, dar S-a și mărturisit și Se mărturisește. În pomul bun se dă cu pietre. Așa este și cu această lucrare.

Când am pășit prima dată în locul ales de Dumnezeu de la Pucioasa-Glodeni am simțit tot cerul prezent. Mi-a venit să plâng, și nu mă mai puteam opri. Când m-am așezat la masă afară, lângă fântâna sfântului Andrei, mi s-a arătat Domnul Iisus Hristos întins pe masă, iar noi, creștinii, mâncam din El, și n-am mai putut mânca și plângeam, iar lângă mine era o creștină care mă știa și mă tot întreba ce am de plâng și nu mănânc, și atunci i s-a arătat și ei aceeași imagine, și a început și ea să plângă.

Din pricina puținei mele credințe am avut multe semne și minuni pentru încredințare. Iată, Domnul ni se dă cuvânt nouă, oamenilor. *„Gustați și vedeți că este bun Domnul și să nu vă fie teamă!”*.

Odată, din rușine, nu mi-am pus baticul pe cap când mergeam la biserică în București la spovedit. Atunci diavolul în chip nevăzut mă ținea de mână și mă purta fără voia mea în altă direcție și nu aveam putere să-mi întorc pașii. Abia după mult timp am reușit să-mi pun baticul și am ajuns la biserică la terminarea slujbei, iar părintele mi-a spus că nu mă mai primește, căci diavolul râde de mine.

O altă minune pe care nu o credeam posibilă a fost întoarcerea mamei mele la credință. În urma unor decese în familie mama se îmbolnăvise de o depresie severă și a trebuit să o internez de mai multe ori în spital. Îmi era greu cu ea bolnavă și citeam psaltirea pentru ajutor. Într-o noapte ea a vut un vis cu un om urât care a speriat-o, și de atunci și-a pus și ea baticul pe cap și nu l-a mai dat jos. Apoi a început să se roage zilnic cu paraclisul Maicii Domnului și să țină post. Acum ea este sănătoasă și nu mai are nevoie de tratament antidepresiv.

Sunt artist plastic și mărturisesc că Noul Ierusalim prin profețiile sale a fost o sursă de inspirație și pentru lucrările mele de artă și expoziții, pe care le-am realizat în colaborare cu Atelierul de creație Noul Ierusalim. Astfel de lucrări sunt tapiseriile: *„România-țara strălucirii”, „Fereastră spre lumină”, „Scoală-te, România Mea!”, „Biruitorul”,* etc.

Cred că prin împlinirea cuvintelor Sale în curând, se va vedea că Dumnezeu este Cel ce este. El este adevărata frumusețe, El este Creatorul, iar eu nu am cuvinte să-I mulțumesc pentru tot ce mi-a dat, dar mă umplu de aerul Său, de lumina Sa, de cerul Său, de blândețea Sa, de dorul Lui, de tot ce este nevăzut, și atât de încăpător în cele văzute, în locașurile Sale. **Nicoleta Albu**, artist plastic, am 46 de ani.

*

„Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi cu piatra”. *(Ioan, capitolul 8/7)*

Sunt inginer, sunt din Bucureşti, am 62 de ani. Am citit intr-un ziar local din Târgovişte un interviu al unui arhiereu, dat cu un prilej banal unei ziariste, interviu care m-a îngrijorat şi m-a îndurerat atât pe mine, cât şi pe mulţi alţi creştini care au citit interviul. Îndrăznesc să dau publicităţii această mărturisire deschisă, la care îi chem pe toţi cei ce-L iubesc pe Hristos cu iubire adevărată, mărturisire pe care-o aduc ca la scaunul de spovedanie, cu frică şi cu temere de Dumnezeu, pentru adevăr şi dreptate:

Am aflat de Pucioasa şi de construcţia mănăstirii de acolo atunci când la începutul anului 1993 am urmărit ştirile publicate în presă în legătură cu neînţelegerile din Sinodul Bisericii Ortodoxe Române, legate de poziţia pe care P.S. Irineu Pop Bistriţeanul o avea faţă de biserica şi fenomenul de la Pucioasa. Îmi vine în minte momentul când după o sfântă liturghie de duminică la Biserica Mitropoliei din Bucureşti s-a anunţat printr-un arhiereu că fenomenul de la Pucioasa a fost declarat de către Sinod în unanimitate de voturi ca fiind străin de învăţătura Sfintei Biserici şi că timpul va spulbera orice amestec al celui rău în tradiţia şi învăţătura Sfintei Ortodoxii. Tot atunci s-a

pomenit de faptul că acum, mai mult ca oricând, este timpul să ne ferim de tot ce seamănă a prooroc mincinos, pentru a nu ne găsi înşelaţi de cel rău.

Ca un creştin ortodox care iubesc Sfânta Biserică am luat aminte şi am ţinut minte ce s-a spus de către Biserică în legătură cu fenomenul Pucioasa, dar misterul despre Noul Ierusalim mă urmărea, şi nici măcar filmul prezentat în acea vreme la TV în legătură cu construcţia bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa nu a reuşit să mă liniştească, ba dimpotrivă, misterul parcă era mai profund în mintea mea, însă pentru că a trebuit să plec din ţară cu serviciul pentru o vreme, am uitat curând de povestea aceasta.

În America, pentru că acolo am plecat să lucrez pentru un timp, am avut surprize mari. Am aflat că există un loc denumit Conyers în Georgia, unde Maica Domnului îi apare unei femei prin care transmitea începând din anul 1990 mesaje pentru Statele Unite ale Americii. Avertizat fiind de la plecarea din ţară că acum este timpul proorocilor mincinoşi, am respins cu vehemenţă ideea că ar putea fi ceva adevărat acolo. Însă când din întâmplare am citit mesajele din acel loc, am început să mă gândesc în mod serios că locul trebuie mai întâi vizitat şi studiat înainte de a fi judecat. Astfel am ajuns să vizitez în iulie 1994 locul unde Dumnezeu a spus prin cuvânt că e pământ sfânt, ceea ce pe mulţi americani i-a intrigat, pentru că omul ştia că numai la Ierusalim este pământ sfânt. Însă Dumnezeu a spulberat îndoiala celor care ca şi mine gândeau aşa, spunând că *„un loc e sfânt pentru că Eu spun că este sfânt”*. Punând piciorul pe pământul din spatele casei vizionarei, în momentul când am păşit în zona încercuită care avea un anunţ: *„Vă rugăm să păstraţi liniştea. Acest pământ este sfânt”*, am simţit cum mi s-a spulberat îndoiala, deşi acel loc nu era din spaţiul ortodox, dar avea în el ceva ce mă făcea să mă simt ca în bisericile din ţară, de acasă. Aveam aceeaşi trăire pe care o are cineva în prezenţa a ceva sfânt, cum ar fi sfintele moaşte sau icoanele făcătoare de minuni din bisericile noastre ortodoxe. Din acel moment am început să studiez cu mai multă seriozitate mesajele şi să vizitez adeseori locul unde Maica Domnului sau Domnul Iisus Hristos rosteau mesaje din ceruri pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo şi de pretutindeni să înţeleagă că El este viu şi că vrea să-i ajute pe toţi cei ce-L caută pe El.

Studiind timp de cinci ani fenomenul aparıţiilor divine în lume de-a lungul timpului, am realizat că Dumnezeu este prezent prin cuvânt ca un fir de aur care depăşeşte graniţele de timp şi spaţiu, că El vrea să ne vorbească şi să ne înveţe, să ne spună cum să facem să fim alături de El, să-L avem şi să-L vestim, aşa cum au lucrat toţi credincioşii Lui de la începutul omului şi până azi. Nu este cu neputinţă să credem că Dumnezeu ne urmăreşte de peste tot, învăţându-ne de pretutindeni. Pe când Avraam era păgân, Dumnezeu a vorbit peste el şi l-a făcut alesul Său.

Nu mi s-a părut nimic neobişnuit când doi ani mai târziu am vizitat un loc asemănător în India, la Batim, lângă Bombay, unde Maica Domnului transmitea într-un mod asemănător mesaje din cer. În tot acest timp am studiat şi alte locuri, şi mi-am hrănit sufletul cu mesaje şi cuvinte venite din cer prin oameni în timpuri trecute sau actuale, cum ar fi: Fatima din Portugalia, Garabandal din Spania, Lourdes din Franţa, Medjugorje din Iugoslavia, prin Akita în Japonia, prin preotul Don Gobbi în Italia, prin Vassula, ortodoxă originară din Alexandria Egiptului, prin Cyndi Cain, John Leary, Marvin Kucera şi Nancy Fowler în Statele Unite, şi m-am simţit întărit, pentru că toate mesajele, care erau curate şi sfinţite de cuvântul Domnului au fost ca pâinea pentru sufletul meu.

La sfârşitul anului 1996 m-am întors în ţară şi am avut dorinţa de a împărtăşi cu alţi iubitori de Hristos ceea ce aflasem în lume. Am încercat să traduc din mesajele şi informaţiile legate de aparıţii divine într-o revistă de viziuni şi mesaje *„Inima Mea te aşteaptă”*. Am publicat materiale numai pe cuprinsul a două numere, pentru că lucrând la această revistă am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu, de Pucioasa, şi am realizat că Hristos nu mai are nevoie de traducere din limbi străine în România pentru că El le vorbeşte de multă vreme românilor în româneşte.

Studiind cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* am realizat că, deşi era aceeaşi voce cu care eram familiar din lumea largă, totuşi manifestările divine cu care luasem contact până atunci erau cuvânt de la Dumnezeu, pe când la Pucioasa în Biserica Noul Ierusalim este Însuşi Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăieşte, după cum profeţeşte cartea *Apocalipsa cap. 19/13*. Abia aici am înţeles nu cu mintea, ci cu inima, ce înseamnă naşterea din nou, cea de a doua, de care ne vorbeşte Dumnezeu în Scripturi. Din momentul în care am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa şi până acum, Cuvântul are putere în El să mă schimbe şi să mă transforme, şi parcă simt că nu-mi mai trebuie nimic, decât să mă las purtat în braţe ca un copil de Cel ce a venit în România la noi să ne arate calea pe care trebuie să meargă omul de acum ca să ajungă în *„împărăţia tinereţii fără bătrâneţe şi a vieţii fără de moarte”* cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu azi.

Aducându-mi aminte de felul cum am aflat de Pucioasa şi de Noul Ierusalim aşa cum era prezentat în presă în 1993, mă gândesc la vorba care circulă printre cei ce sunt devotaţi aparıţiilor Maicii Domnului de la Medjugorje şi care spun că singurul pericol de acolo este să treci pe lângă Medjugorje. Însă eu cred din toată inima că mai mult decât acolo se potriveşte la noi să spunem la toţi cei care încearcă să arunce cu noroi în locul şi în oamenii bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa, că singurul pericol foarte mare pentru fiecare dintre noi, şi mai ales pentru românii ortodocşi, pentru Biserica Ortodoxă din România, este să trecem pe lângă Pucioasa şi să nu băgăm în seamă Lucrarea lui Dumnezeu care se manifestă acolo, fiind în pericol să nu aflăm de vestea cea bună, de Hristos, Cel ce S-a născut trup în Betleem şi Cuvânt în România. Dacă Medjugorje a polarizat o întreagă umanitate acolo unde lucrarea cerului este în parte, după puterea omului de a se îndumnezei, oare, acolo unde se manifestă întreaga slavă a

cuvântului lui Hristos, va rămâne un loc dispreţuit şi anatemizat de-a pururi? Episcopul Irineu Bistriţeanul profeţea în 22 iulie 1991: *«Dumnezeu are aici un izvor de apă vie, este poate chiar acel râu din Apocalipsă care curge din tronul Sfintei Treimi, Râul vieţii, din care acum se adapă puţini şi credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulţi».*

Din interviul despre care aminteam la început, reiese că nu este cazul arhiereului de Târgoviște, Vasile Costin, la care mă refer, şi care a trecut şi s-a oprit pe acolo, dar nu a înţeles nimic, pentru că cei ce nu mănâncă la masa Cuvântului lui Dumnezeu nu pot înţelege taina pe care ne-o descoperă Dumnezeu prin cei ce s-au făcut Lui popor de vestire şi cale de venire a Domnului cuvânt pe pământ. Numai cei ce au credinţă în Cuvânt pot vedea sfinţenia poporului ales de Dumnezeu pentru vremea de acum. Este de luat aminte că în decursul timpului i-a fost mai uşor omului plin de pete şi de pofte, plin de vicii şi de păcate trupeşti, să nu vadă nimic bun în jurul lui, căci îi este greu omului cel păcătos să se dezbrace de haina lui murdară şi plină de pete, şi îi este mai la îndemână omului de azi să-l dezbrace pe cel ce are haină albă şi curată. Însă trebuie să le spunem la toţi cei ce fac aşa, că zadarnică e încercarea lor de a arunca cu noroi în poporul pe care Domnul l-a ales şi l-a sfinţit cu multă trudă prin vremurile rele de acum, căci Cel ce vine acum mereu la noi cu Cuvântul Său de azi, îi curăţă şi-i vindecă de răni pe copiii Lui, care s-au aplecat să ducă cu stăruinţă greul vestirii Lui în lume.

Vreau să le spun la toţi cei care au dat cu pietre în lucrarea Noului Ierusalim şi în vieţuitorii lui, la toţi cei care mai dau şi acum, chiar şi la toţi cei care vor mai da în cei ce-L urmează pe Domnul pe pământ, că pietrele aruncate în cei ce sunt cale de venire a Cuvântului lui Dumnezeu la noi în acest sfârşit de veac, Îl lovesc pe Domnul Iisus Hristos, aşa cum L-au lovit şi atunci când El Însuşi a dus crucea pe pământ.

Oare, cel care are haină de slujitor al altarului Domnului, nu ar trebui să-şi aducă aminte de cuvintele spuse de Domnul acum 2000 de ani celor ce s-au repezit cu pietre şi cu vorbe de ocară asupra păcatului din om? Dacă oamenii cei păcătoşi n-au putut să mai facă nimic şi au lăsat pietrele jos, atunci când Domnul i-a îndemnat să privească mai întâi asupra lor, şi apoi să dea curs mâniei care-i făcea orbi şi surzi, cu atât mai mult ar trebui ca cel ce se socoteşte pe sine slujitor al Domnului Hristos, să se teamă a gândi şi a face rău celor ce sunt aleşi şi crescuţi de Domnul și de cuvântul Său. Iar cel ce nu poate vedea curăţenia şi sfinţenia celor ce-L urmează pe Hristos, ar trebui să se spele şi să se cureţe de rele, însă cu grijă şi răbdare, pentru ca nu cumva noroiul ce l-ar da jos de pe el să-l ia şi să-i împroaşte pe cei ce sunt albi şi curaţi, căci noroiul nu se poate lipi de haina poporului cel sfinţit de Cuvântul lui Dumnezeu, din care ei s-au născut şi sunt.

În timp ce mai-marii României s-au mulţumit să ajungă preşedinţi şi atât, parlamentari şi atât, în funcţii mari şi mici şi atât, şi asta prin alegerea pe care oamenii le-au făcut-o, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa trezeşte biserica, o înflăcărează, o mustră şi o învaţă, aşteptând-o să fie cu adevărat biserica cea mântuitoare între toate câte sunt biserici, oamenii bisericii tac, oamenii bisericii din România luptă împotriva învăţăturii sănătoase, de care mulţimi şi mulţimi de oameni ar putea beneficia pentru îndreptarea vieţii, pentru însănătoşirea morală şi pentru relaţiile curate între toţi oamenii. Oamenii bisericii tac, aşa încât nu se mai poate înţelege ce a voit Mântuitorul să spună atunci când a atenţionat şi a spus: *«se vor ivi prooroci mincinoşi care vor înşela până şi pe cei aleşi».*

Dar, oare, care să fie cei aleşi la care se referă Hristos? Oare, cei aleşi sunt ortodocşii de rând care au transformat ţara în piaţă şi în vopsitorie, mergând la biserică din Paşti în Crăciun, împărtăşindu-se fără pocăinţă sau deloc, aşa cum arată Dumnezeu în cuvântul Său? Oare, cei aleşi sunt toţi tinerii de origine ortodoxă care frecventează pasiuni ruşinoase fără a vrea să ştie ce este omul şi viaţa omului? Oare, cei aleşi sunt toţi cei care aleargă să câştige un ban şi încă unul, uitând pentru ce s-au născut, uitând de Dumnezeu pentru viaţa lor cea de toate zilele? Şi, în sfârşit, oare, cei aleşi sunt cei ce duc zi de zi grijile vieţii şi atât, griji pe care numai păgânii le caută, după cum a zis Însuşi Hristos? Şi dacă nu sunt toţi aceştia cei aleşi, atunci cine sunt şi ce sunt cei aleşi? Oare, n-or fi aceia cei aleşi de Dumnezeu pentru oamenii care nu au grijă de cele veşnice ? Oare n-or fi aceia prooroci trimişi de Dumnezeu ca să-i scoată pe oameni din moartea faptelor rele? Oare n-om fi noi, ortodocşii de rând, cei care nu ne lăsăm să fim văzuţi de cei aleşi de Dumnezeu ca să nu ni se descopere faptele noastre rele, ca să nu fim cumva stingheriţi de la plăcerile de zi cu zi? Oare, arhiereii şi preoţii bisericii nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa ca să vadă câtă viaţă veşnică are în el pentru toţi oamenii? Cum de nu îndeamnă ei omenirea spre acest izvor nerătăcitor de suflet, acum, când tot omul are nevoie de o cârmă dreaptă prin fii drepţi şi sfinţi cu viaţa?

Au oamenii nevoie de iubire, de adevăr, de învăţătură. Cum de nu cercetează biserica ceea ce le lipseşte oamenilor în aceste vremuri aride? Iată întrebări care şi le pun mulţi fii ai bisericii care au devenit mai vii, hrănindu-se cu această pâine, căci acest izvor de învăţătură vie nu are în el nici un fir de praf, nici o iotă străină de învăţătura evangheliei lui Hristos. Cum de tac mai-marii bisericii, când evanghelia lui Hristos renaşte prin acest Cuvânt în mijlocul nostru, al românilor, ca să încălzească credinţa în inima oamenilor?

Am constatat din interviul amintit la început neliniştea pe care o are arhiereul citat în legătură cu situaţia din jurul lui. Nu poate nimeni să hulească Lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, lucrare de Duh Sfânt în România, şi să mai aibă şi linişte în sufletul său, pentru că Domnul ne-a spus demult, de acum 2000 de ani, că totul se poate ierta

prin pocăinţă şi umilinţă, în afară de hula împotriva Duhului Sfânt, care nu are iertare în veac, ci este spre osânda veşnică.

Locul cu izvorul cel dulce de cuvânt, locul care este atât de aproape, şi totuşi atât de departe de toţi cei ce singuri se rup de Domnul şi de Cuvântul Lui, acest loc este acum pentru mulţi creştini care-L caută pe Hristos cu adevărat locul de unde vine învăţătură sfântă ca să putem fi drepţi în credinţă ca Avraam, căci Bunul Păstor ne arată El Însuşi prin poporul Lui calea cea dreaptă spre ortodoxia adevărată şi trăită cu adevărat. **Viorel Ivan.**

*